

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
"Ніхто бо не може
покласти іншої основи"
Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Ісаї 21:11, 12

Вид. 167 Трав. - Черв. 2025 № 3

ЗМІСТ

"Надходить ранок, а потім ніч" ...3
Повернення ковчега в Єрусалим.. 8
Інавгурація царя миру..... 12
Бажай і обирай, а потім шукай і досягай 15
Немовля у сто років буде уражене струмом 19
"Пісні вночі" 23
Урок тверезості християнства.... 25

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА надії для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890

м. ЛЬВІВ, 79019

“НАДХОДИТЬ РАНОК, А ПОТІМ НІЧ”

“Сторож, яка пора ночі?

*Сторож відказує: Надходить ранок,
а потім ніч” (Ісаї 21: 11-12, Хом.).*

Обов’язок вартового на сїонських мурах – оголошувати всю Божу волю – як приємну, так і неприємну. Цей обов’язок ми постійно намагаємось виконувати. Доречно, щоб слава тисячолїтньої епохи, провіщена через Боже Слово, привертала нашу увагу більше, ніж темна картина ночі утиску, яким вона буде запроваджена. Доречно також, щоб ми придїляли, як це робить Святе Письмо, ще більше уваги прищепленню принципів, які формують християнський характер Господнього посвяченого народу, оскільки це є необхідною умовою для досягнення ним славних привілеїв і почестей Царства і оскільки це – справа Господніх рук, справа збирання з-поміж людства особливо вибраних, які стануть Нареченою Христа, Його співспадкоємцями в тисячолїтньому Царстві та його славній справі навчання й піднесення всього світу. Однак ми не забули вказати на те, що Тисячолїття не буде запроваджене проповіддю Євангелія і, як наслідок, наверненням.

Ми показали, що проповідь Євангелія – це спосіб, за допомогою якого Господь зараз запрошує тих, хто має “вуха, щоб слухати”, добровільно прийняти Його критерій і йти слїдами Ісуса й таким чином стати Божими особливо вибраними. Але після того, як цей вибір завершиться, божественний метод діяльності з людством, згідно зі Святим Письмом, буде повністю змінений. Тоді замість проповіді тим, хто бажатиме ходити вірою у світлі божественного Світильника – Божого Слова, будуть закони, накази, правила з нагородами для слухняних і

“різками” для недбалих; а весь світ, замість того, щоб далі перебувати в темряві, “буде наповнений світлом пізнання Божої слави. Тоді Христос і Церква стануть для світу сонцем праведності, щоб розсіяти його невігластво й забобони і допомогти йому піднятися з його деградації по дорозі святості до Едемських благословень, яких вдасться досягти всім бажаючим у кінці тисячолїтнього віку.

Нагадуємо вам ще раз, що, як ми вже показали, згідно з найвірогіднішими даними світової статистики, сьогодні налічується понад 1 200 000 000 язичників, тоді як столїття тому їх було 600 000 000. Перед нами сумарний результат столїття найбільш вражаючої місіонерської діяльності, яку коли-небудь бачив світ: вдвічі більше язичників у його кінці, ніж на його початку. Якщо хтось все ще сумнівається в правильності нашої позиції – що Тисячолїття не настане через проповідь Євангелія, – нехай він не тільки замислиться над тим, що немає жодного місця в Писанні, яке б підтверджувало іншу позицію, але й над тим, що якби в наші дні можна було повернути всі 1 200 000 000 язичників до номінального християнства, яке переважає в цивілізованих країнах, то і так Тисячолїття ще не настало б, бо християнство, безсумнівно, настільки ж далеке від умов Тисячолїття, що й язичництво. Невдоволення, відсутність почуття щасливості ще більше поширені серед цивілізованих людей, ніж серед язичників. Жоден розсудливий розум не може уявити собі [ЗНГ403] того, щоб людські зусилля привели світ до стану, про який йдеться в молитві нашого Господа: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”.

“ЧИ ПРИЙДЕ БОЖЕ ЦАРСТВО?”

Усі розсудливі люди повинні погодитися, що для нас є тільки два шляхи: (1) відкинути Біблію як натхненне і авторитетне джерело, і таким чином звільнитися від її незліченних послань на Бога, Небесне Царство, яке має бути встановлене під усіма небесами, перед яким повинно вклонитися кожне коліно і повинен сповідувати кожен язик, і в якому Христос має бути великим Царем, а Його Церква – Церквою особливо вибраних, Його Нареченою і співспадкоємницею в Царстві; або ж (2) ми повинні визнати, що Царство, так виразно передбачене в Писаннях, буде запроваджене іншими засобами, ніж ті, яких очікувала більшість християнства протягом останнього століття. Ми зобов'язані прийняти біблійне викладення, що другий прихід нашого Господа має на меті, власне, встановлення цього Царства, і що коли Він таким чином візьме на Себе Свою велику владу і встановить Своє правління серед людей, це буде зроблено силою, як говорить Святе Письмо, а не проповіддю Євангелія, яке на той час вже досягне своєї мети – збере вибраних, охочих і слухняних, клас Нареченої.

З огляду на той факт, що ми вже більше тридцяти років публічно заявляємо голосом і пером, що Боже Царство зовсім поряд, і що воно буде запроваджене “часом утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу”, не дивно, що нинішній фінансовий неспокій викликає численні запитання стосовно нашого тексту: “Яка пора ночі?” Чи не є це початком жахливого утиску, в якому завершиться Євангельський вік і буде запроваджений Тисячолітній день благословення? Понад два мільйони примірників “Божественного Плану Віків” знаходяться в руках мислячих людей, багато з яких роками відзначають правдивість викладених у ньому подій жнив цього віку – сорокарічного періоду з 1874 по 1914 рік, протягом якого Тисячолітній вік накладається на Євангельський – один починається, інший закінчується. Менша кількість разом а нами вивчала пророцтва в цьому напрямку в томі під назвою “Час наблизився”. Отже, менша кількість бачить ясно, виразно основу наших очікувань у Божому Слові, і з цього класу в основному походять ті, хто ставить згадане запитання. Іншим добре відомо те, що ми зараз пояснюємо, а саме, що усієї суворості

утиску, який втягне нинішні інституції світу у всесвітню анархію, не слід очікувати ще протягом семи років. Але, як ми вже показали, неспокій серед людства зростатиме в міру наближення до кульмінації. Писання чітко дає зрозуміти, що те, що приходить, є паралеллю, позаобразом жахливого утиску, який спіткав юдейський народ і знищив його державність у 70 році н. е. Як ми вже зазначали, апостол порівнює грядущий утиск з “мукою тієї, що носить в утробі”. Відповідно до цього образу ми очікуємо, що на християнство прийдуть численні спазми, родові муки, які будуть наростати аж до останньої з них, в якій загинуть теперішні інституції.

“НІЧ УЖЕ МАЙЖЕ МИНУЛА”

“Ніч уже майже минула, і день наближається”, – ствердив апостол вісімнадцять століть тому (Рим. 13: 12, WBTC). Весь період ночі становить шість тисяч років, і тому він мав цілковиту рацію, кажучи, що за його часів минуло більше двох третин цієї ночі. Цей образ з Писання використовується повсюдно. Період панування гріха і смерті порівнюється з нічним часом, періодом темряви, невігластва й забобонів. Недаремно пророк вигукує: “Буває увечорі плач, а радість на ранок!” (Пс. 30: 5). Протягом цієї темної ночі, за вірогідними підрахунками, двадцять мільярдів представників нашого роду зійшли в могилу, в шеол, в гадес, в смерть, і лише ті, хто має певне знання про божественний план через Святе Письмо, знають, що Господь приготував для них пробудження з мертвих, з могили, а згодом і можливість для всіх досягти, якщо вони захочуть, досконалості та вічного життя. Про це пробудження вранці Тисячолітнього віку говорив з пророчого погляду пророк Давид, кажучи, що тоді прийде радість для мільйонів, які плачуть зараз не тільки за померлими, але й з причини недосконалості, розумової, моральної та фізичної, яку вони знаходять у собі, а також у своїх ближніх і друзях.

Яку радість принесе людству цей ранок нової епохи! “Малій Черідці”, друзям Бога, які пішли слідами свого Вчителя вузькою дорогою самопожертви, він має принести частку в Першому Воскресінні до слави, честі та безсмертя. Решті людства він має принести (через Відкупителя і Його прославлену Наречену) благословення звільнення від рабства тління, рабства гріха і смерті. Недарма те саме Святе

Письмо, яке називає теперішній час нічною порою, яке заявляє, що “темрява землю вкриває, а морок народи” (Іс. 60: 2), змальовує майбутнє як яскраві сонячні промені благословення, що приносять не лише звільнення від сатани, який буде зв’язаний на тисячу років, але й звільнення на умовах послуху від усіх болів і страждань, від недосконалості та вмирання, які зараз так засмучують кожне створіння.

Не дивно, що ті, хто лише мигцем вловив суть справи в минулі часи, ще до того, як ця риса Правди стала харчем у пору, були в захопленні. Недарма псалмист, говорячи під божественним натхненням, неодноразово дякував Богові за прийдешню перспективу, коли Царство буде Господнє, і Він буде Правителем серед народів, коли земля та її повнота віддадуть Йому хвалу, честь і послух, належні Його Імені. Недарма апостоли з нетерпінням чекали другого приходу нашого Господа і молилися: “Прийди, Господи Ісусе!”, “Прийди швидше”. Не дивно, що ця думка спонукала ранню Церкву до ревності та наполегливості, які дивували їхніх ближніх, які “пізнали їх, що вони з Ісусом були” (Дії 4: 13). Вірні сподівалися на частку в Царстві, яке Він обіцяв їм, коли сказав: “Переможцеві [ЗНГ404] сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною”; і знову: “Моліться отак: ... нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі” (Об. 3: 21; Мт. 6: 10).

“НАДХОДИТЬ РАНОК”

У нашому тексті пророк переводить свій погляд у наші дні і, у відповідь на запитання, чи скоро закінчиться ніч гріха, неправди, забобонів і скорботи, каже, що ранок наближається. У нашому розумінні світанок почався понад століття тому, у 1799 році. Це визначна у Святому Письмі дата – завершення пророчого періоду, після якого у світ прийде велике просвітлення, велике зростання знань у всіх напрямках, піднесення, пробудження, підготовка до нового тисячолітнього дня і його великої праці. Найперше було релігійне пробудження, і майже всі великі біблійні товариства були організовані протягом п’ятнадцяти років від цієї дати, а найбільші з них – протягом чотирьох років. Боже Слово було світочем, який привів найкращі уми до їхніх найбільших досягнень протягом наступного століття. Сьогодні богослови, професори коледжів і взагалі вся еліта світу відкинули Біблію під

впливом вищої критики. Але це дискредитує не Біблію, а їх самих. Вони стали марнославними у своїй уяві, мудрими у власній пихатості, вони знехтували натхненням Словом і, як наслідок, перебувають у засліпленні щодо часів та пір, в яких ми живемо. Отже, світ, який не знає Бога, позбавлений особливого керівництва з боку тих, до кого він міг би розумно звернутися за настановами в теперішній час, коли, більш ніж раніше, потрібна мудрість згори.

Святе Письмо згадує цей період з 1799 року під двома назвами: (1) “День Його приготування” (Наум. 2: 3, Турк.); (2) “Час кінця” (Дан. 12: 4). Це період, який завершує епоху того, що Святе Письмо називає “злим сучасним віком”, і вводить “світ [вік] майбутній”, “небо нове й нову землю, що правда на них пробуває” (Гал. 1: 4; 2 Петр. 3: 13). Кожна мисляча людина помітить з першого погляду, що цей період повинен бути, і навіть зобов’язаний бути, найпрекраснішим в історії світу, періодом найглибших змін, які тільки можна собі уявити: поваленням імперії темряви під владою князя темряви та інавгурацією імперії світла під владою князя світла, Христа та Його прославленої Нареченої. Щоб бути якомога коротшим, такий день приготування і змін повинен мати дві провідні характеристики, які ми і знаходимо.

“ДЕНЬ ПРИГОТОВЛЕННЯ”

(1) До такого чудового дня, як той, про який говорить Писання, що він надходить, має бути приготування. Таке чудове проміння крізь хмари повинно принести значне ранкове світло, перш ніж саме Сонце Праведності залле землю променями слави і благословення. І хіба це не те, що ми бачимо? Хіба весь світ не пробуджується від темряви, невігластва, забобонів і дрімоти минулих століть до новизни думки, інтелекту, до пробудження своїх почуттів? Хіба це не єдине пояснення, яке можна розумно дати для чудового прогресу в усіх галузях винахідництва, в механіці, хімії тощо? Хіба це не відповідь на пророче свідчення, що в цей день приготування, в цей час кінця, багато хто бігатиме туди-сюди, і знання примножиться? На жаль, світ мудрістю не знає Бога, і, замість того щоб подякувати Йому за теперішні благословення й визнати їх провісниками тисячолітнього Царства, як пояснює Писання, людство, навпаки, шукає пояснення з точки зору мирської мудрості, роблячи висновок,

що ми просто зазнаємо наслідків процесу еволюції, і навіть намагається повністю усунути Творця й відкинути Його Слово, полишаючи цей світоч. У сірому світанку вони не бачать каменя спотикання на своїй стежці і не помічають ями невір'я, в яку так стрімко падають.

(2) Якби у світі були тільки святі, сповнені віри, послуху й любові до Бога, то благословення, що приходять до нас у цей час, були б мудро використані для взаємного блага всієї людської сім'ї. Але слід визнати, що лише одиниці мають такий дух, а більшість, як всередині, так і поза номінальною Церквою, перебуває під владою духа світу, духа егоїзму.

Тому благословення наших днів, хоч і настільки рясні, що розлилися в усіх напрямках і принесли користь кожному члену нашого роду далеко і близько, потрапили головним чином у руки по-світськи мудрих і користолобців. Ми усвідомлюємо, що зі зростанням світла в кожному десятилітті дивовижна винахідливість і майстерність найяскравіших умів світу все більше звертається в егоїстичному напрямку. Не задовольняючись великою розкішшю, вони прагнуть більшого. З похвальним завзяттям, енергією та майстерністю здійснюються грандіозні проекти, і все більше й більше людей, хоч і щедро благословенні через ці прояви геніальності, виявляють, що основна частина багатства світу і практично всі його можливості переходять до рук накопиченого капіталу, концернів тощо. Хоча розумні люди визнають, що при цьому вони отримують благословення і їхня доля набагато краща, ніж доля їхніх попередників, тим не менше, маси також перейнялися духом наживи, і жага до багатства є майже в кожних грудях, а плани щодо нього – майже в кожному розумі.

Як наслідок, цей чудовий день благословення, замість того щоб приносити признання, дякування, щастя, задоволення, хвалу і вдячність Подателю всякого добра, все більше й більше приносить протилежне – нещастя, невдоволення, задрість, злобу, ненависть, чвари, які апостол називає ділами плоті та диявола. Як наслідок, скрізь спостерігається шалена гонитва за грошима, оскільки стає зрозуміло, що ті, хто вже заволодів багатствами світу, практично контролюють ситуацію тепер, а також, очевидно, і на майбутнє. Результатом є породження духа

озлоблення проти них, що добре ілюструється багатьма необґрунтованими і несправедливими нападами на капіталістів, які є набагато справедливішими і щедрішими, ніж більшість тих, хто нападає на них через пресу. Однак ми обговорюємо не деталі, а ситуацію загалом.

Ми обговорюємо не ступені егоїзму, а той великий факт, що егоїзм як принцип все більше та більше опановує як бідних, так і багатих, і веде швидкими кроками до тієї самої кульмінації, яка, як вказує Святе Письмо, буде тут у межах восьми років – “час утиску, якого не було від існування люду” (Дан. 12: 1). [3HG405] Наш Господь цитує це пророцтво й застосовує його, як віримо, так само як ми, і додає підбадьорливе твердження, що після цього вже ніколи не буде такого часу утиску (Мт. 24: 21). Божественне провидіння так керуватиме наслідками цього при встановленні Царства праведності, Царства світла, що така скорбота більше ніколи не буде можливою. Про цей славний тисячолітній час Святе Письмо говорить, що “мешканці світу навчатимуться правди” (Іс. 26: 9). Вони дізнаються, що шляхи праведності – це шляхи Золотого Правила. Але для цього потрібен буде час, і, безсумнівно, великий урок, який приходить в кінці правління егоїзму щодо його некорисності, стане цінною підготовкою для світу до пізнання переваг правління любові. “Бо пізнанням Господньої слави наповнена буде земля”, – проголошує пророк (Ав. 2: 14). І ще: “Зійде Сонце Правди та лікування в проміннях Його”; “Тоді праведники [Христос і Його прославлена Церква] немов сонце засяють у Царстві свого Отця” (Мал. 4: 2; Мт. 13: 43); “Хто має вуха, нехай слухає!” У той славний день “право за мірило буде покладене, а справедливість вагою”. На землі скрізь будуть Господні суди – світ буде суджений у праведності. Вони дадуть людям знання правди й можливості для послуху, а також підтримку й допоміжні обставини того часу, а потім винагороду за кожне добре починання й покарання виправними “різками” кожній людській душі, що чинить зло, і, врешті-решт, покарання вічною загибеллю тим, хто свідомо, навмисно, уперто відмовлятиметься прийти до згоди з божественним устроєм і піднятися дорогою святості до повної досконалості та вічного життя.

“А ПОТІМ НІЧ”

У нашому тексті йдеться якраз про те, що ми бачимо, а саме, що хоча ніч, яка тривала шість тисяч років, уже минула, і ми перебуваємо в ранку нової епохи, коли її сірий світанок вже будить багатьох сплячих, проте має прийти короткий період густої темряви, ранкова буря, яка, як свідчать інші місця Писання, буде жахливою. У Святому Письмі використовуються різні символи для позначення цього короткого періоду, який у Писанні називається “днем палаючого гніву Його” (Гиж.). Використовується символ бурі, а також він змальовується як ураган, вихор, стрімкий і страшний. Також використовується символ повені. Ще іншого разу згадується вогонь, що розтоплює землю. Останній символ був помилково сприйнятий нашими друзями адвентистами, і навіть майже всім християнством, як це представлено в їхніх віровченнях, як такий, що означає буквально спалення землі, тоді як Писання, навпаки, стверджує, що земля “віковічно стоїть” (Екл. 1: 4). Прочитуємо один схожий вірш на доказ нашої позиції. Пророк каже: “Тому то чекайте Мене, промовляє Господь, на той день [день гніву], коли встану, як свідок, бо право Моє позбирати народи, згромадити царства, щоб вилити на них Свою лють, увесь жар Свого гніву, бо огнем Моїх задрощів буде поглинута ціла земля!” (Соф. 3: 8). Ми вже є свідками зібрання народів, їхнього згромадження силою пари та електрики, завдяки яким сьогодні Китай ближче до вашого міста, ніж Нью-Йорк століття тому. Це згромадження народів за інтересами, фінансовими, громадськими та особистими, одразу робить прийдешній катаклізм всесвітнім так, як це було неможливо досі, і теперішні інституції будуть швидко поглинуті безжалісною анархією, мов вогнем. Щоправда, анархістів сьогодні небагато, але соціалісти у всьому світі стають все більш численними, і ми очікуємо, що через сім років вони стануть дуже впливовими. Ми не звинувачуємо їх в анархічних намірах і віримо, що багато з них є благородними й великодушними, та вони мало усвідомлюють становище, яке їм доведеться зайняти, і жахливу світову трагедію, прискоренню якої вони сприятимуть. Ми радимо всім з Господнього народу, щоб у той час, коли ці події відбуватимуться, як це змальовано у Святому Письмі, жоден з посвяченого Господнього

народу не приймав у них жодної участі. Ті, хто молиться “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”, повинні перш за все дбати, щоб божественна воля виконувалася в міру їхніх можливостей у їхніх власних серцях, у їхньому власному житті, у їхніх власних сім'ях, у їхніх власних справах. На доказ того, що наша інтерпретація наведеного вище уривка є правильною – що вогонь Божих задрощів, який поглине землю, є символічним, а не буквальною, – ми звертаємо увагу на наступний вірш: “Бо тоді уста чисті [послання], народам Я дам, щоб усі вони кликали Ймення Господнє, щоб раменом одним послужити Йому”. Якби вогонь був буквальною і земля дійсно розтопилася, то не залишилося б людей, які могли б почути послання Господа і служити Йому. Вогонь є символічним, а сама переконливість твердження і сила мови свідчать про жахливий характер утиску, який, як ми очікуємо, охопить суспільство, символічно представлене словом “земля”, у межах восьми років.

“СОНЦЕ ЗАТЬМИТЬСЯ”

У Святому Письмі Церква символічно представлена як жінка, одягнена в сонце, а під ногами її місяць (Об. 12: 1). Переконливість символу полягає в тому, що Церква Христа має особливе просвітлення в Євангелії, яке в цьому образі представлене сонячним світлом, і вона стоїть на місяці, який представляє юдейську систему, закон Мойсея, який, за словами апостола, був тінню кращих речей, що є в Євангелії. Використовуючи цей образний вислів, наш Господь говорить про час утиску, яким завершиться цей вік, – що в ньому сонце затьмиться, місяць не дасть свого світла, а зорі попадають з неба (Мт. 24: 29). Приймаючи як факт, що буквально виконання цього твердження відбулося в цьому поколінні протягом менш ніж століття, ми, тим не менш, вважаємо, що воно має символічне застосування. Наскільки ми розуміємо, воно виконується зараз, і його виконання має тісний зв'язок з грядущим утиском. Сонячне світло християнства, євангельське послання, Біблія, відкидається найвищими носіями церковних критеріїв серед духовенства. Вища Критика, яка є вишуканою назвою невір'я, сьогодні викладається практично в кожному коледжі християнства, і її навчають у цьому релігійному віросповіданні разом з її служницею, теорією

еволуції. Вона навіть вторглася в загальноосвітні школи й загрожує недільним школам. [ЗНГ406]

Таким чином, сонячне світло євангельської правди, яке просвітило Церкву, поступово згасає й затьмарюється світською мудрістю. Такою ж мірою, звичайно, затемнюється й місяць, Закон Мойсея, образна тінь євангельської правди, так що нерідко можна почути, як відомі християни говорять про “криваві жертви” євреїв у давнину, і зовсім не розуміють того, що пояснює апостол Павло, – що “без пролиття крові немає відпущення”, і що Бог дав жертви Закону як тінь “кращих жертв” Христа і тих, хто йде Його слідами, віддаючи своє тіло на живу жертву (Євр. 9: 22, 33; Рим. 12: 1; Кол. 1: 24). Крім того, чи не падають найяскравіші зірки з релігійного небосхилу, до яких християнство зверталось за керівництвом і настановами? Чи не падають вони зі своїх становищ в оцінці християнства? Якою яскравою зіркою на релігійному небосхилі був апостол Павло та інші апостоли, і чи не падають усі вони зі свого піднесеного становища в оцінці мас християнства? Тому не рідкість чути від мирських докторів богослов'я, що апостоли були щирими, але неосвіченими і абсолютно нездатними пролити світло на Церкву в наш час, коли небесну мудрість відкидають, а замість неї шукають земну.

З руйнуванням віри в Біблію як божественне об'явлення і путівник, християнство залишилося без карти й компаса, входячи у велику бурю, яка перед нами. Чи не настав час усім в усіх конфесіях і за їхніми межами, хто в серці вірний Господу та Його Слово, зайняти тверде становище на захист Правди й засвідчити свою вірність? Чи якийсь інший шлях для них є безпечним? Чи можуть вони сподіватися зростати в благодаті та знанні й бути здатними “встояти в день лютий” (Еф. 6: 13, Кул.), якщо не виявлятимуть такої вірності? Закликаємо всіх вас, дорогі друзі, і сотні тисяч тих, до кого ми щотижня звертаємось через громадську пресу, не тільки почати усвідомлювати важливість славного ранку, який так близько, і готуватися до нього в чистоті серця й життя та у вірному запалі до Господа, але й робити все, що в наших силах, щоб донести знання теперішньої Правди до всіх, хто має вуха, щоб слухати. Таке випробування, така перевірка обов'язково прийде незабаром до кожної Божої дитини, яка себе такою вважає, і непідготовлені Правдою майже напевно будуть переможені неправдою, яка поширюється скрізь і готує світ до кульмінації, за якою ми бачимо (але світ поки що не може бачити) славне сонце великого ювілею землі.

ЗНГ402 (1907 р.)

ПОВЕРНЕННЯ КОВЧЕГА В ЄРУСАЛИМ 2 САМУЇЛА 6: 1-12

*“Увійдіть в Його брами з подякуванням,
на подвір'я Його з похвалою!”
(Псалом 100: 4).*

Ковчег Завіту, в якому зберігалися скрижалі Закону, основа Божої угоди з Ізраїлем, а також палиця Аарона, що розквітла, і золотий посуд з манною, був найсвятішим предметом серед різних релігійних символів Ізраїлю. Його віко, що складалося із золотої пластини, увінчаної двома херувимами, становило місце вблагання – місце зустрічі між Богом і священником, який прислуговував і який діяв як посередник між Богом і народом Ізраїлю. У Наметі божественна присутність проявлялася на віковій вблагання між херувимами у вигляді чудесного світла, званого славою Шекіна. Протягом сімдесяти років Ковчег був занедбаний. Також релігія народу в значній мірі була занедбана, хоча можна

припустити, що відданість тих чи інших осіб не була цілковито забута, як бачимо згодом на прикладі Давида. Знаємо, що він постійно покладався на Господа і звертався до Нього.

Коли Самуїл був ще хлоп'ям, а Ілій – первосвященником, Ковчег знаходився в Господньому Наметі в Шіло. Пізніше, коли Самуїл підріс, а останній постарів, сини Ілія, недоброчесні, егоїстичні, жадібні люди, взяли Ковчег у битву з филистимлянами як талісман, як оберіг, вірячи, що Господь [R4259] захистить Ковчег, і військо Ізраїлю з ним матиме успіх. Але беззаконня синів Ілія досягло краю, і Бог вирішив, що вони повинні загинути в битві, що Ковчег повинен бути захоплений филистимлянами, а сам Ілій повинен померти від серцевого нападу, почувши звістку про це лихо, і що Самуїл повинен зайняти місце судді, пророка і священника Господа.

Також пригадуємо собі, що, поки Ковчег був у филистимлян, він приніс їм не благословення, а, навпаки, хвороби, неприємності тощо – “невезіння”, як дехто сказав би. Тому його переправляли з одного филистимського міста в інше, і кожне з них було раде позбутись Ковчега, аж врешті його поклали на віз і відправили на схід, у землю Ізраїлю. Там його прийняв священник Авінадав і розмістив у своєму домі, де той пробув кілька років, – до часу, коли Давид став царем Ізраїлю.

ПАЛКІЙ ДУХОМ

Як ми вже бачили, цар Давид мав дуже глибоку релігійну вдачу, осередок якої, воля, з самого початку був повністю присвячений Господу. Усвідомлюючи, що Бог є справжнім царем Ізраїлю, а він – лише Божим намісником, представником, Давид прагнув виконати божественну волю й задум, відновивши Намет і його релігійні служби, як Бог призначив через Мойсея. Відповідно, був виданий царський указ, який скликав священників, левитів, князів племен і побожних людей з різних частин володіння для поновлення публічного поклоніння Богу Єгови. Про масштаби цього указу можна судити з кількості зібраних – 30 000. Для нас не має значення, що деякі схильні піддавати сумніву мотиви царя й стверджувати, що це був лише політичний крок, щоб прив’язати народ до себе через його релігійні нахили та відродження давніх звичаїв. Якщо це було лише політикою з боку Давида, то це була добра політика, мудра політика, корисна політика як щодо народу, так і щодо об’єднання та зміцнення його царства. Бути релігійним не означало уникати речей, які були б корисними для народу, навіть якщо деякі могли б піддавати сумніву мотиви. Але любов не думає зла, і царю слід віддати належне за найкращі мотиви, коли він закликав до виконання божественних заповідей, даних через Мойсея.

Дійсно, ті з Божого народу, хто навчився шукати Господнє керівництво в усіх справах життя, повинні бути переконані, що Бог не залишив справи Свого народу Ізраїлю в руках Давида – що сам Господь був Царем і Керівником усіх інтересів вибраного народу, який перебував в угоді з Ним. Тому, на нашу думку, не має значення, якими мотивами керувався Давид, скликаючи збори, бо за ним стояв Бог, а Давид, свідомо чи несвідомо, був вжитий як

божественне знаряддя для здійснення божественних цілей. І нам, безсумнівно, буде корисно згадати, що подібним чином Господь особливо зацікавлений усіма справами Духовного Ізраїлю, і що жодні великі чи важливі справи, які стосуються Духовного Сіону, не відбуваються без Його відома, без Його дозволу. Тільки ті, хто таким чином визнає божественний нагляд за інтересами Церкви, можуть мати в серці повну віру та довір’я, можуть відчувати впевненість, що Бог робить усе згідно з радою Своєї волі.

Ми з захопленням сприймаємо особливі докази, які показують, що Божий нагляд за Ізраїлем був передусім у час жнив, наприкінці віку, у всіх справах, які мали відношення до першого приходу нашого Господа: Його народження, коли “настало виповнення часу”; Його смерті “своєї пори”; числа Його учнів; того, хто мав зрадити Його; розп’яття Господа як злочинця; відкинення Ізраїлю внаслідок відкинення Месії; помазання “святого святих” у П’ятидесятницю; остаточного повалення народу в 70 році н. е. І якщо ми помічаємо таку особливу турботу Господа про природний Ізраїль, то чи не можемо ми мати такої ж віри в Його турботу про Духовний Ізраїль у нинішній час жнив? Безумовно, уроки, які ми винесли з Писань щодо гармонійних паралелей між Юдейським і Євангельським віком, між жнивами одного й другого віку, повністю виправдовують наше очікування, що Господь буде однаково дбайливим у догляді навіть за найдрібнішими справами в жнивах цього віку.

Той, хто вірою зможе піднятися до такого рівня й утриматися на ньому, неодмінно матиме довіру до Господа, яка буде для нього дуже корисною. Випробування й труднощі юдейських жнив здавалися лихами тоді, коли вони були дозволені, і тільки з відстані часу, під керівництвом святого Духа й пророчого Слова, ми можемо розпізнати в них Боже провидіння. Подібні лиха, негаразди, особливі обставини тощо слід очікувати і в цих жнивах, які в момент їхнього виникнення не будуть зрозумілі нікому, крім тих, хто має велику віру й близько ознайомлений з пророцтвами. І навіть вони будуть змушені ходити вірою, а не видінням. Лише згодом стане зрозумілим божественне керівництво в кожній подорожці. Тим часом Господь явно бажає, щоб духовний ізраїльтянин, навчений у

школі Христа, засвоїв уроки віри й послуху з часу жнив образного Ізраїлю.

“ПОСЛУХ ЛІПШИЙ ВІД ЖЕРТВИ”

Нагода перенести Божий Ковчег до столичного міста мала бути урочистим днем радості, який довго пам'ятатимуть від одного краю землі Ізраїлю до іншого. Цар Давид радів одностайності релігійних настроїв, що панували в народі, який прийняв його настанови. Для супроводу процесії були залучені музиканти, які грали на різних музичних інструментах. Був підготовлений віз, на який поклали Ковчег, а два сини первосвященника супроводжували його – один йшов попереду, а інший керував возом. Не слід неправильно оцінювати добрі наміри всіх учасників. Проте було допущено серйозну помилку – був знехтуваний божественний порядок у цій справі.

(1) Бог не давав розпорядження перевозити Ковчег на возі, хоч яким би почесним це не здавалося Давиду та священникам.

(2) Перенесення Ковчегу зовсім не було справою священників, бо, хоча вони займали високе становище в Господній службі, саме левити були уповноважені нести Ковчег на своїх плечах за допомогою жердин. Нехтуючи цими божественними постановами, було створено можливість для всіляких порушень, пов'язаних зі службою в Набеті, яку Господь не збирався змінювати. Було потрібно, щоб цар, священники, вельможі всіх племен і побожні особи з народу отримали урок, який не скоро забудеться, про важливість дотримання кожної подробиці божественного Закону щодо поклоніння й служби в Набеті. Урок, який Господь дав при цьому, був корисним не тільки для царя й народу, але й у значній мірі для Духовного Ізраїлю протягом цього Євангельського віку.

Коли настав час показати Господнє несхвалення нехтування Законом з боку тих, хто прагнув Його вшанувати, воли спіткнулися, і, щоб підтримати Ковчег, Узза, священник, простягнув до нього руку. Боже невдоволення проявилось миттєво, і Узза впав мертвим. Святковий день раптово зіпсувався. Радість царя й народу умиє згасла. Натомість з'явилися тривога й страх: якщо через якусь помилку навіть один із священників був так покараний Господом, то які небезпеки чекають на інших! Цар Давид негайно дійшов висновку, що він не має права

брати Ковчег зі собою і тримати поблизу свого дому в Єрусалимі, як планував раніше. Процесія зупинилася, звернула убік, і Ковчег помістили в домі Овед-Едома.

“ПОЧАТОК ПРЕМУДРОСТІ – СТРАХ ПЕРЕД ГОСПОДОМ”

Одним із перших уроків, необхідних для кожного ізраїльтянина, як природного, так і духовного, є повага. Без цієї якості ми неодмінно помилятимемося. Існує старе й правдиве прислів'я “Звичність породжує зневагу”, і це стосується як релігійних справ і Бога, так і земних речей і людей. Поклоніння Богу, яке цар Давид мав започаткувати в образному храмі, побудованому Соломоном, повинно було ґрунтуватися на належній основі поваги й шанобливості. Необхідно визнати, що послух є основною умовою для принесення прийнятних жертв Господу.

Той факт, що урок був даний ціною людського життя, здавався нам жахливим через нашу оману щодо вічних мук, яка змушувала нас припускати, що бідний Узза не тільки заспокоївся від щоденних людських справ і насолод, але й був негайно кинутий у киплячу безодню пекельного вогню й тортур. Тепер, завдяки Божій благодаті, ми бачимо, що вчення Писань не таке, і це позбавляє розповідь рис, які навівають тривогу. Ми розуміємо, що Узза втратив життя, можливо, на рік раніше, ніж це могло би статися, і що він помер саме так, а не від хвороби чи нещасного випадку, для слави Господа і для блага народу. Ми повинні пам'ятати, що він, як і решта людства, вже був засуджений на смерть, і що Бог мав повне право забрати його життя в будь-яку мить. Ми повинні пам'ятати, що все, що він втратив, відповідало Божому задуму, тому в Божий час буде йому відшкодовано, коли він прокинеться у воскресінні суду, вийде з могили до більш сприятливих умов, ніж ті, в яких він жив, – до позаобразного ювілею реституції для всіх, хто його прийме.

Духовні ізраїльтяни повинні засвоїти цей урок: маючи справу зі святими речами божественного Слова, божественним планом, служінням Правді, служінням Церкві Христа, вони не мають права робити все, що їм заманеться, просто переконуючи себе, що їхні мотиви є добрими. Їхній обов'язок – ретельно дотримуватися божественної [R4260] волі та виконувати цей задум відповідно до вказівок

божественного Слова. Крім того, ми також повинні навчитися, що Бог постановив, що не всі служіння повинні виконуватися однією або двома особами, але що в служінні Богу є певна частка для всіх посвячених і що кожному має бути надана можливість для такого служіння, як запланував Господь. Деякі можуть бути зайняті в священницькій службі, якою інші можуть не займатися, а деякі можуть бути зайняті в левитській службі, і їхні нагоди не повинні бути в них відібрані. Ще одним важливим уроком, який повинні засвоїти духовні ізраїльтяни, є те, що Бог керує Своїми справами; що Він так само зацікавлений у них, як і ми, а то й більше; що Він цілком здатний ними завідувати. Деякі з Господнього народу несуть великі тягарі, які не належать їм і які заважають їм мати відпочинок і радість, які вони мали б в іншому випадку. Інші настільки активні, настільки ревні, що уявляють собі, ніби Божа праця не буде зроблена, якщо її не зроблять саме вони. Господь хоче, щоб ми засвоїли важливий урок: "Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх", і Він виконає бажання твого серця. Тільки визнаючи Господа першим у кожній частині своєї праці й розуміючи надану нам честь у кожній нагоді служити, ми зможемо принести благословення собі та іншим.

КОРИСТЬ ІЗ ДОСВІДУ

Якщо ми вважаємо рішення Давида відмовитися доправити Ковчег до Єрусалиму, як спочатку планувалося, ознакою роздратованості та гніву на Господа за те, що Він зіпсував урочистий день, ми робимо велику помилку. Характер Давида був надто побожним для чогось подібного. Він був людиною, яка могла боротися з Голіатом, але не людиною, яка могла боротися з Богом. Кожен вчинок у його житті був позначений повагою і смиренністю, визнанням Божої справедливості, сили й любові, а також власної смиренності в очах Господа. Тим часом Господь давав великий урок усьому народу, який почув про розчарування людей щодо великого урочистого дня і про те, що Боже незадоволення виявилось настільки вражаючим чином, що навіть священник був уражений за нехтування божественним наглядом, і що Ковчег тепер перебував у домі Овед-Едома.

Цар Давид дивився й бачив ці наслідки, і знову його серце сповнилося тугою й бажанням, щоб

головний символ божественного поклоніння спочивав під тінню Господа, близько до Господа й до слави Шекіна. Очевидно, він ретельно вивчив, як поводитися з Ковчегом, і дійшов висновку, що помилка була з його боку і з боку священників, і що Ковчег буде супроводжувати Боже благословення, а не прокляття. Тож через три місяці він знову вчинив приготування для його доправлення до столиці. Знову прибули гості, вишикувалися групи музикантів, і процесія знову супроводжувала Ковчег до Єрусалиму. Читаємо, що Давид переніс Ковчег з дому Овед-Едома до Міста Давида з радістю й веселощами.

Опис святкової процесії можна знайти в 1 Хронік 15 і 16. Це був, безперечно, найвеличніший день у кар'єрі Давида. Але цього разу, відповідно до засвоєного уроку, не було ніяких нововведень, ніякого воза, керованого священниками за звичаєм язичників, а натомість було суворе дотримання божественної вказівки. Ковчег несли на плечах левити. Було засвоєно урок, що послух букві кращий за жертву. Радісну процесію, очевидно, очолював цар, граючи на арфі, а співаки та музиканти, що супроводжували його, були розділені на кілька груп, які співали по черзі (Див. Псалми 105, 96 і 106). Псалом 24, мабуть, співали як супровід під час ходи, коли процесія входила в Єрусалим, де вже було встановлено намет, скинію для прийому Ковчега. За словами Йосипа Флавія, у процесії брали участь сім хорів.

ІНШІ УРОКИ ДЛЯ ДУХОВНОГО ІЗРАЇЛЮ

Члени позаобразного Давида – Христа – повинні вчитися на досвіді життя, щоб з ними було так, як було з Давидом у цьому випадку, коли запланований святковий день перетворився на день скорботи і страху. Так само і наші помилки слід сприймати правильно, а причини їхнього виникнення – правильно оцінювати, щоб замість каменів спотикання вони стали сходинками, які зроблять нас "Ближче до Тебе все, о Боже мій". Інший урок полягає в тому, що ми повинні прагнути бути ближче до Господа.

Ковчег у Наметі поблизу дому Давида символізував не його славне місце відпочинку, а його теперішнє перебування. Стан Церкви у славі представлений Храмом Соломона. Ми, звичайно, прагнемо бути там і увійти в усі ці славні речі майбутнього, але це неможливо до настання Господнього часу, так само як Давиду

не було дозволено побудувати Храм. Таким чином, його життя показує не картину Улюбленого в славі, а плоть у стані випробування внизу. Як Давид прагнув бути близько до Намету, близько до Господа, так і ми, члени Улюбленого, повинні прагнути ближче ходити з Богом, бути ближче до Його Віка Вблагання – Христа Ісуса. Це означатиме бажання бути ближче до членів Його Тіла, Церкви, мати спілкування з ними, тому що такий стан речей представлений в “святому” Намету, де між ним і славним станом за завісою була лише завіса. Хіба ж кожен, хто бажає бути ближче до Господа й до тих, хто має спілкування з Ним відповідно до нової природи, не буде звертати увагу на привілеї звіщати хвалу, проявляючи свою любов до братів і свою впевненість і віру в Господа, в Його світло, мудрість і любов?

“УВІЙДІТЬ В ЙОГО БРАМИ З ПОДЯКУВАННЯМ”

У деяких аспектах Містом Бога є Церква – не номінальна система, а справжня Церква, чий імена “на небі написані”. За словами апостола,

виправдані віруючі можуть увійти в це Місто тільки через посвячення. Апостол закликає: “Тож благаю вас, браття, ... повіддавайте ваші тіла на жертву живу”. Деякі, здається, входять у ці ворота жертви з сумом і певним жалем – з відчуттям, що вони жертвують занадто багато. Вони або переоцінюють те, чим жертвують, або недооцінюють те, що отримують. Для таких було б краще, якби вони сіли й порахували ціну, перш ніж зробити крок посвячення. Правильне ставлення всіх полягає в тому, щоб правильно сприймати те, що є зараз, і те, що має бути, і те, що ми зобов’язалися робити як священники, і робити це з радістю. Урок у тому, щоб ми “входили в Його брами з подякуванням, на подвір’я Його з похвалою”. Вдячна Божа дитина зможе “мати повну радість”, коли вона потрапляє в різні труднощі, бо це буде випробуванням її віри: “Утиски приносять терпеливість, а терпеливість досвід, а досвід надію”, яка не осоромлює і є підготовкою до слави Царства.

R4258 (1908 p.)

ІНАВГУРАЦІЯ ЦАРЯ МИРУ 1 ЦАРІВ 1: 32-40, 50-53

*“Знай Бога, Отця твого, і служи Йому
всім серцем та всією душею”
(1 Хронік 28: 9).*

Ім’я Соломон означає “мирний”. Пророк Натан, який був його наставником, називав його Єдід’я, що означає “Улюблений Єговою”. Очевидно, він успадкував певні природні риси, які були для нього великою перевагою, і завдяки особливому божественному благословенню отримав титул “мудрець”. Один письменник пише про нього:

“Його батьківська спадщина була надзвичайно впливовою в декількох напрямках. Його батько Давид був у зрілому віці; його мати була онукою князя Ахітофела, чий поради “були такі певні, як питати про Боже слово”. Таким чином, він успадкував від матері проникливість, енергійний розум, розсудливість і, можливо, якусь чуттєву слабкість; від батька – вдумливість, літературний смак, уміння керувати й інтерес до релігії. Його зовнішність та обличчя, мабуть, мали витончені риси всіх дітей Давида; і, якщо вірити опису в Піснях Пісень, він був гарний,

з густим волоссям, темним, як крило ворона, з золотистим блиском, стрункий і показний”.

Соломонові було близько двадцяти років, коли він почав царювати. Його батькові, царю Давидові, було близько сімдесяти років. Той був досить слабкий, і всім ставало очевидно, що незабаром потрібно буде знайти наступника трону. Старший син Давида, Амнон, був убитий Авесаломом, наступним за віком, натомість останній був убитий у битві під час зчиненого ним бунту. Наступним за віком, “очевидним спадкоємцем”, був Адонія, який, мабуть, розумів, що його батько, цар, заздалегідь вирішив, що його наступником буде Соломон, і тому намагався перешкодити цьому, захопивши царство під приводом, що його батько вже занадто старий, щоб керувати справами.

Коли Адонія вирішив, що його план готовий, він запросив своїх прихильників разом з усіма синами царя, крім Соломона, які, здавалося, поділяли його заздрість, на великий бенкет у царському саду. Тут, серед веселоців свята, пролунав заздалегідь домовлений вигук: “Хай

живе цар Адонія!” Йоав, умілий воєвода царя Давида, який вже був у похилому віці, та Авіятар, первосвященник, були серед його поплічників. Так у родині Давида зародилася друга змова.

“ГОСПОДНЄ ЦАРСТВО”

“У всіх помислах його немає Бога” (Гиж.), – пише пророк. Це було правдою і щодо змови Авесалома, і знову щодо змови Адонії. Вони не враховували, що царство Ізраїлю було особливим, наділеним владою від Господа, відмінним від інших царств, і, як говорить Писання, було Божим Царством. Читаємо слова Давида: “А зо всіх моїх синів, бо багатьох синів дав мені Господь, то Він вибрав сина мого Соломона, щоб сидів на троні Господнього царства над Ізраїлем”. Якби змовники усвідомили, що вони насправді намагаються втрутитися в божественні плани, то, безсумнівно, жодна з цих спроб не була б зроблена. Божий народ сьогодні повинен бути пильним, щоб розпізнавати волю Господа в усіх життєвих справах. Ми повинні знати, що мудрість і сила Господа супроводжують інтереси Духовного Ізраїлю в усіх його справах таким чином і в такій мірі, що людські змови і протистояння можуть завдати лише шкоди тим, хто їх розпалює. Хоча Господь може дозволити їм зайти далеко й досягти видимого успіху, як у випадку змови первосвященників, книжників і Юди проти нашого Господа, або у випадку змови Авесалома і його спільників проти царя Давида, але всім, хто має віру, дається запевнення, що “тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре”, і що це завжди має бути правдою про весь Господній народ, як сказав Ісус до Пилата: “Надо Мною ти жадної влади не мав би, коли б тобі зверху не дано було”. Отець не дозволить нічого, що завадило б Його славним планам. Він запевняє нас у цьому, кажучи: “Слово Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поведження в тому, на що Я його посилав”.

СОЛОМОН ВИБРАНИЙ, ПОМАЗАНИЙ, ПРОГОЛОШЕНИЙ

У належний час божественне провидіння привернуло увагу царя Давида до змови Адонії – вчасно, щоб вжити необхідних заходів для виконання божественної волі. Наш урок розповідає про те, як Давид покликав іншого священника, пророка Натана, та іншого воєначальника, Бенаю,

і послав їх разом зі своїм сином Соломоном до долини біля міських воріт, неподалік від місця, де пізніше Ісус їхав на ослі. Соломону було наказано їхати на білому мулі самого царя Давида, що саме по собі проголошувало його призначеним наступником Давида. З цим особливим посланцем вирушили дві групи царської охорони, керетяни та пелетяни. Після помазання пролунав звук сурми, проголошуючи Соломона царем, і народ одностайно підтвердив це гучними вигуками та радістю. Так Соломон був урочисто введений до палацу, де він правив спільно зі своїм батьком Давидом протягом приблизно шести місяців аж до смерті останнього.

МУДРІСТЬ І ПОМІРКОВАНІСТЬ СОЛОМОНА

Для таких важких обов’язків, які на нього покладалися, цар був дуже молодою людиною, та його поміркованість свідчила про те, що він був не тільки врівноваженим, але й добре вихованим. Соломон народився, коли його батькові було 53 роки, і той, безсумнівно, з досвіду зрозумів, що був занадто поблажливим до решти своєї сім’ї. Давид не виховував їх з достатньою строгістю. Він не усвідомлював до кінця, як важливо виховувати на вказівках і настановах Господа. Великі державні справи вимагали його уваги, і діти були залишені на піклування інших, не таких побожних, як цар. Релігійний з юності, він, здається, думав, що його діти матимуть подібні прикмети серця й розуму. Та він, мабуть, не усвідомлював достатньо деморалізуючого впливу багатства й земних почестей – що вони не сприяють благочестю, а, навпаки, виховують гордість, світськість, безбожність.

У міру того як Давид все більше шанував Господа, усвідомлював помилки, допущені у вихованні інших своїх дітей, і бажав, щоб його наступник на троні шанував Господа і просував інтереси релігії, це, безсумнівно, спонукало царя передати свого сина Соломона під особливу опіку пророка Натана, щоб той підготував його до праведного служіння Господу і Його царству і до того, щоб збудувати храм Господу, який Давид мав намір збудувати, але не отримав дозволу. Пророк Натан знав про задум збудувати храм і про Божу обіцянку, що він повинен бути збудований спадкоємцем Давида, і що Соломон був обраний Господом і царем. Можемо уявити собі

вірність пророка у вихованні князя Соломона для обов'язків становища, яке він мав зайняти.

Про Адонію написано: “Батько ж його поки жив, ніколи не картав його” (1 Цар. 1: 6, Хом.). Напевно, він був розпеченою дитиною і був радий, що батько ніколи не віддав його під опіку такого релігійного наставника, як пророк Натан. Він, мабуть, вважав, що Соломону свідомо створюють утруднення, що він позбавлений певних задовольень і “розгульного життя” і загалом має занадто багато обмежень. Однак Соломон, здається, був дуже задоволений цим, що добре ілюструє той факт, що гілку, яку потрібно зігнути, слід нагинати якомога раніше. Ми хотіли б донести цей урок до всіх батьків і опікунів – що їхні підопічні потребують нагляду і люблячого релігійного догляду, і що помилкою є дозволяти марнувати ранні роки життя через неувважність і відсутність виховання, а потім очікувати добрих результатів. [R4287]

МИ ГОТУЄМОСЯ, ЩОБ БУТИ НА ТРОНІ

Наш Отець є Великим Царем, і Він обіцяв, що Христос сяде на Його троні, а ми запрошені стати частиною Христа, Помазаника, Месії. Чи варто дивуватися, що нам потрібна підготовка до цього важливого становища; чи варто дивуватися, що ми підлягаємо дисципліні й нам представлені вимоги, вищі від тих, яким підлягають усі, хто не передбачений для цього високого становища! Безумовно, розпорядження нашого Отця, Великого Царя, є мудрими і праведними. Тому ті, хто є в єдності та згоді з Ним, будуть прагнути навчитися уроків і зробити необхідні приготування до почестей Царства. Вони не повинні дивуватися, якщо їх виженуть із товариства та гостин такі як Авесалом та Адонія. Їх, від Голови до останнього члена Тіла, можуть зневажати й лихословити їхні амбітні брати, але якщо вони мають божественну милість, то їм належить не лише помазання, але й прийняття на престол. “Випростуйтеся, і підійміть свої голови, бо зближається ваше визволення”; “Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив”.

НАШ ЗАГОЛОВНИЙ ТЕКСТ

“Знай Бога, Отця твого, і служи Йому всім серцем та всією душею”. У цих словах виражені найкращі побажання. Зовнішнє служіння не є достатнім у наших відносинах з Господом.

“Ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонятись”. Перед чудовим початком Соломона на високій посаді та в Божій милості, яка прийшла до нього, були роки навчання. Під керівництвом пророка й за порадами свого батька він зміг проїнятися духом задуму свого батька щодо будівництва великого храму в Єрусалимі, який би поставив релігію, справжню релігію й поклоніння Богу, на найвище місце в очах народу Ізраїлю. Він з розумінням сприйняв дух свого батька, який розумів, що весь народ Ізраїлю буде особливо благословенний, якщо поставить Бога й поклоніння Йому понад усі інші речі та інтереси. Йому розповіли про запаси матеріалів і багатств, зібраних його батьком для потреб храму й посвячених цій службі. У цих речах Соломон знайшов багаті можливості для прояву свого інтелекту та амбіцій у правильному та корисному напрямку, що наблизило його до Господа та навчило, як йому, наступнику свого батька, краще служити Господу та його народу Ізраїлю.

Отже, бачимо, що коли ми шукаємо Господа всім серцем як “дорогі діти” і з охочим розумом, Він відкриває нам Свої великі плани та цілі щодо майбутнього. Він відкриває нам Свій задум мати храм, приготування, які вже зроблені для цього, як і коли він буде збудований і його мету: благословення всіх поколінь землі. На кожному кроці цього шляху, у міру того як великий Божий План Віків стає нам щораз ближчим, це служить для нашого подальшого розвитку й підготовки до участі в цьому Храмі й Царстві.

РОЗУМНА ПОМІРКОВАНІСТЬ СОЛОМОНА

Наш урок завершується розповіддю про великодушність Соломона стосовно свого брата Адонії. Здається, у ті часи в інших царствах було заведено, що як тільки цар вступав на престол, інших, хто міг стати його суперниками і супротивниками, страчували. Адонія, ймовірно, судив про Соломона по собі й дійшов висновку, що його життю загрожує небезпека, тож він схопився за вівтар у дворі Намету, як за безпечне місце, доки не отримає від царя повідомлення, що йому не буде завдано шкоди за бунт, який він майже зчинив. Слова Соломона до нього, як і поведінка, були мудрими й доброзичливими: “Якщо він буде мужем чесним, ані волосина його не впаде на землю! А якщо знайдеться в

ньому зло, то помре”; і коли він з’явився перед Соломоном, той сказав йому: “Йди до свого дому”. Іншими словами, за минуле не буде дано жодного покарання, а щодо майбутнього, він повинен вести себе добре. Доброта завжди є добрим знаком, де б вона не проявлялася, і для дітей Небесного Царства вона є незамінною якістю, як сказав наш Учитель: “Щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі, що наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних”.

Бог має намір в остаточному підсумку знищити всіх нечестивих, і Він проявляє Свою теперішню доброту й милосердя до Своїх ворогів і ворогів праведності, бо невігластво і слабкість мають таку владу над людською сім’єю, що

люди не несуть такої відповідальності, як несли б, маючи повне світло й повну спроможність. Тільки коли ми отримуємо це широке бачення, на якому наголошує Боже Слово, ми можемо проявляти повне любові добросердя до всіх людей і навіть до наших ворогів, усвідомлюючи, що вони, як і ми, оточені слабкостями, неміччю і невіглаством, які значною мірою контролюють їхню відповідальність, і Бог улаштував так, щоб покрити їх і врешті-решт усунути завдяки заслугі нашого Відкупителя. Як Він великодушно не надає значення цим успадкованим вадам, так само повинні чинити й ми – усі, хто має Його дух і керується Його Словом.

R4286 (1908 p.)

БАЖАЙ І ОБИРАЙ, А ПОТІМ ШУКАЙ І ДОСЯГАЙ 1 ЦАРІВ 3: 4-15

“Страх Господній – початок премудрості”

(Приповісті Соломонові 9: 10).

Цар Соломон розпочав своє царювання маючи побожне серце, як про це свідчили принесені ним жертви в Гів’оні. Цим він показав правильність нашого заголовного тексту, і це підготувало його серце до благословень, згодом отриманих від Господа. Бачимо велику різницю між ставленням його самого і ставленням двох його братів, які прагнули трону Ізраїлю з амбіційним духом і зрадницьким чином, як описано в попередніх уроках. Наскільки видно з записів, Соломон проявив у цій справі належну повагу до Господа і Його Божественних призначень. У цьому він може вважатися ілюстрацією нашого Господа Ісуса й Церкви, яка є Його Тілом, так само, як кар’єра Авесалома відповідала шляху сатани й усіх тих, хто дотримується його непокірливо амбітного шляху.

Маючи повагу до Господа і визнаючи Його перед усім народом як справжнього Правителя Ізраїлю, а також жертвою признаючи Його Вождем Ізраїлю, молодий цар мав належний стан серця, щоб отримати благословення. Він спав – йому снився сон. Чи був цей сон проявом відданості його серця і відповіддю Господа на неї, чи Господь, помітивши готовність його розуму навчатися, дав йому цей сон як урок, яким повинен бути шлях Соломона, ніхто не

може сказати, бо це не відкрито; але, у будь-якому разі, молодий цар мав чудовий сон, який, з огляду на подальший розвиток подій, можна вважати лише справжнім відображенням стану його серця.

Йому снилося, що він знаходився перед Всевишнім, Який ласкаво запитав його, чого він бажає. Відповідь Соломона була дуже скромною. Вона показує, що він усвідомлював, що Божа ласка не була результатом його власних заслуг чи достоїнств, а лише продовженням божественного милосердя, яке роками благословляло його батька, царя Давида, “як він ходив перед лицем Твоїм правдою та праведністю, та простотою серця з Тобою. І зберіг Ти йому ту велику милість, і дав йому сина, що сидить на його троні, як є й цього дня” (1 Цар. 3: 6). Яка чудова краса – смиренність! Той факт, що небагато хто її має, повинен робити її ще більш цінною для нас. Вона подібна до солі в нашій їжі. Вона додає благословення до кожної іншої благодаті й таланту, які ми можемо мати.

“Я НЕДОРОСТОК”

Ми не маємо жодних свідчень про те, що Соломон коли-небудь став дуже гордовитим, пихатим, хоча він, безсумнівно, був би чудовою людиною, якби його велика мудрість, честь і багатство не вплинули в деякій мірі на дитячу [R4291] простоту, яку він висловив Господу в цьому сні: “Господи, Боже, Ти вчинив Свого

раба царем замість батька мого Давида, а я недоросток, не знаю виходу та входу [як поводитися привселюдно і у вузькому колі]. А раб Твій серед народу Твого, якого Ти вибрав, він народ численний, що його не можна ані злічити, ані зрахувати через многоту. Дай же Своему рабові серце розумне, щоб судити народ Твій, щоб розрізняти добре від злого, бо хто потрапить керувати цим великим народом Твоїм?" (вірші 7-9).

Простота цієї молитви прекрасна. У ній Соломон визнав власну незначність і потребу в допомозі, а також велич Бога і Його здатність допомагати. Він також визнав, що народ належить не йому, а Богу; і що він насправді не є царем, а Божим слугою, призначеним судити, правити людьми відповідно до божественних критеріїв. Він усвідомлював, що його недосконалий розум може сприймати добро за зло, а зло за добро, тому він молився про мудрість не для того, щоб стати наймудрішою людиною у світі чи з будь-яких інших егоїстичних міркувань чи амбіцій, а для того, щоб як Божий слуга вірно й мудро виконувати обов'язки своєї посади, вшановувати Бога й благословляти своїх співвітчизників-ізраїльтян. Якби ж то усі нинішні правителі та судді мали таку скромну думку про себе й таке широке розуміння обов'язків та відповідальності своєї посади, а також дитячу віру в здатність Бога вести їх, використовувати їх, благословляти працю, до якої Він їх призначив! О, якби вони могли визнати, що всі люди є Божим народом, і що вони самі повинні дати звіт перед Богом, Який враховуватиме їхні знання й здібності.

“І БУЛА ТА РІЧ ПРИЄМНА В ГОСПОДНІХ ОЧАХ”

Ми не дивуємося, що, як показує запис, Господь був задоволений Своїм вибором, адже Соломон не просив ні довгих літ життя, ні багатства, ні життя своїх ворогів, а чогось набагато кращого – мудрості. Тоді, як і слід було очікувати (з нашим теперішнім знанням про щедрість, милосердя й великодушність Господа), Єгова звістив Соломону, що його прохання про мудрість задоволене, і що разом з нею він додасть йому багатства й честі понад те, що мала будь-яка інша людська істота за його днів. І Він також пообіцяв, що якщо Соломон поводитиметься так і далі, то Він подовжить його

дні, дасть йому те, що виходить за межі його природних сил.

Коли Соломон прокинувся і збагнув, що це був лише сон, він, мабуть, відчув певне розчарування, але це чітко і ясно показало йому стан серця й розуму, який найбільше подобається Господу. І слід пам'ятати, що протягом багатьох років Соломон зберігав свою смиренну поставу серця й вірність Богу. Він повернувся до Єрусалиму і там, за посередництва священника, приніс Господу різні додаткові приношення та жертви, а м'ясо мирних жертв стало гостинією для його слуг, включаючи багатьох царських осіб. Таким чином, його правління розпочалося з повагою й мудрістю. Було закладено фундамент для його особистого процвітання й процвітання народу, яким він, як представник Бога, правив і якому служив.

УРОКИ ЦЬОЇ ІСТОРІЇ ДЛЯ НАШИХ ДНІВ

Слово “можливість” означає “перебування біля дверей”. Ми бачили, які великі можливості знаходилися біля дверей Соломона і як він ними скористався. Подібним чином можливості знаходилися біля дверей його двох братів, і вони сприйняли їх для гріха і зради. Зауважмо, що можливості для добра та зла колись трапляються всім нам, і саме ми вирішуємо, якими з них ми скористаємося. Але перед можливістю з'являються бажання. Якщо бажання нечисті, то відповідно знайдеться можливість для зла. Якщо ж бажання добрі, шляхетні, правдиві, вірні, то знайдуться й можливості, які з ними гармонують. Тому в нашому розумі повинна закарбуватися думка, що бажання нашого серця повинні бути шляхетними в усіх відношеннях, і що всі негідні бажання слід ретельно й негайно відкинути, щоб для нас з'явилися тільки добрі можливості. Але самого бажання й можливості недостатньо. Багато людей мали і те, і інше, але нічого не отримали. Коли вдалося виховати й розвинути добрі бажання, і поступово перед нами постає шляхетна можливість, приходить відповідальність за її використання – за прийняття рішення. Очевидно, більше людей зазнають невдачі в житті саме на цьому етапі, а не на іншому.

Наша порада світським людям така: спочатку вони повинні мати шляхетні амбіції; вони повинні протистояти всім іншим амбіціям; вони повинні шукати можливості, які відповідають

їхнім найшляхетнішим почуттям, і, коли вони з'являться в межах їхньої досяжності, вони повинні скористатися ними з усією енергією свого ества і ніколи не відпускати їх. Варто також зазначити, що мало хто народився настільки нещасним або живе в таких несприятливих умовах, щоб бути повністю позбавленим шляхетних принципів або не здатним відрізнити їх від негідних. Той, хто народжений у гріху, зачатий у беззаконні й оточений іншими, що знаходяться в подібних умовах, нічого не може вдіяти, якщо в його голову приходять негідні думки. Але в його силах проявити волю, щоб протистояти злим навіюванням, прогнати їх, і плекати тільки шляхетні, чисті, справжні почуття. Це ілюструє приказка, яка говорить: "Ми не можемо запобігти тому, щоб ворони літали над нашими головами, але ми можемо не дозволити їм будувати гнізда в нашому волоссі".

Складність у тому, що коли існує спорідненість між злими навіюваннями і впалою природою, воля може бути недостатньо енергійною, щоб позбутися цього вторгнення. Тому боротьба волі ведеться не тільки з думками-воронами, які прагнуть гніздитися в нас, але й з неправильною вдачею, яка прагне такого воронячого товариства. Скажемо, рука дитини застрягла у вузькому горлі вази. Вона покликала на допомогу, і батько порадив: "Розтисни руку". "Знаю, – відповіла дитина, – але якщо я це зроблю, то впусти свою копійку". Думка в тому, що для звільнення від влади гріха потрібно проявити таку силу волі, яка дозволить нам відмовитися від ціни нашого звільнення, "дочасної гріховної потіхи".

ВНУТРІШНЯ ПОТРЕБА В ХРИСТІ

Наш Господь розповів притчу про чоловіка, який був одержимий злим духом, але позбувся його. Тепер його серце було заметеним і прибраним, але порожнім. Після цього злий дух привів із собою ще сімох інших, зліших за нього, і вони здолали його, і останнє було гіршим за перше. З цього можна взяти цінний урок. Він ілюструє, що в нинішніх несприятливих умовах ми не в змозі впильнувати себе, і що навіть якби ми були звільнені від влади гріха, навіть якби ми були виправдані дармо від усіх гріхів минулого, ми не змогли б впильнувати себе – світ, плоть і противник у різноманітних формах неодмінно здолали б наші добрі наміри та прагнення до чистоти й чесності. Нам потрібен особливий

мешканець для нашого серця – Божественний. Якщо Христос запанує в нашому серці, якщо наша воля буде повністю підкорена Йому, Він зможе зберегти наше серце, впильнувати наше серце. Про це Він каже: "Ми [Я й Отець] прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього". О, яку безпеку це означає! Не забуваймо, що воля є вартовим серця, і Господня присутність полишить нас, якщо ми її не запрагнемо. Якщо ми допустимо до свого серця злі думки, злі здогадки, Господь не почує нас, не замешкає з нами, а звільнить місце й залишить простір для щораз більшого впливу зла, яке увійде й заволодіє нами.

Звідси застереження: "Бережіть себе самих [своє серце] у Божій любові". Злий і вкорінені гріхи будуть намагатися залишитися в нашому серці і боротися проти нашої волі. Але не так є з праведністю й Божими законами. Їх легко образити й легко прогнати. Тому разом із псалмистом ми повинні молитися: "Боже... не бери Свого Духа святого від мене". Пам'ятаймо також застереження апостола: "І не засмучуйте Духа святого Божого, Яким ви запечатані на день викупу".

Якщо ми знаємо про ці речі, то ми щасливі, якщо діємо відповідно до них. Ми щасливі, якщо усвідомлюємо першочергову необхідність в добрих бажаннях і відмові від поганих бажань. Ми щасливі, якщо, відколи послання Божої благодаті прийшло до нас як можливість повернутися до Його милості, ми негайно погодились і отримали від Нього виправдання вірою завдяки заслугі дорогоцінної крові. Ми щасливі, якщо, таким чином заметені, прибрані й визволені від влади противника, ми негайно визнали свій обов'язок перед Дарувальником усіх благословень і запрагнули єдності з Ним. Ми щасливі, якщо, дізнавшись про Його готовність прийняти ключі від нашого серця, прийняти нашу волю, ми віддаємо її Йому повністю, цілком, назавжди! Ми щасливі, якщо зберігаємо це ставлення чистоти серця й бажання мати Господню волю замість власної; якщо дозволяємо Духу Господа щораз більше наповнювати кожен куточок нашого серця і проганяти не тільки гріх, але й кожен мирську амбіцію, щоб Дух нашого Господа, святий Дух міг повністю й цілком володіти нами! Ми щасливі, якщо продовжуємо виявляти лагідність, м'якість, терплячість, довготерпіння, доброту,

братню доброзичливість, мир, любов, щоб усе, що могло б зіпсувати це небесне блаженство, або загасити це святе полум'я, або образити нашого Господа, або позбавити нас Його посмішки, вважалося невимовним лихом! Ми щасливі, якщо радість Господа таким чином продовжує перебувати в нашому серці й керувати нашим життям, роблячи нас радісними в нашому паломництві до небесного міста і його слави! Ми щасливі, коли бачимо, як Дух Господа діє через руки, ноги, язик і кожну прикмету, щоб прославити ім'я [R4292] нашого Відкупителя і благословити Його дітей та інших зі стогнучого створіння!

СПІВСПАДКОЄМЦІ З ХРИСТОМ

Дорогі співчлени Царського Священства, у певному сенсі ми вже отримали помазання Великого Царя, що робить нас в зародковому значенні Царями й Священниками майбутнього. Ми є на порозі великої праці. Ми маємо бути разом з нашим Господом у Царстві, щоб бути Його помічниками в даруванні Божественних благословень усім племенам землі. Тому наше становище не надто відрізняється від становища Соломона. Ми, як і він, на деякий час відійшли від служіння, щоб принести жертви Господу. Кожен має принести свою жертву: своє виправдане "я", свою волю, свій час, свій вплив, свої таланти. Зараз настав наш час мати сон. Зараз настав час, коли Господь явився нам, відкривши Себе очам нашого розуміння через Своє Слово. Він запрошує нас зробити вибір. Він хоче, щоб ми побачили, який дух ми маємо. День за днем ми робимо вибір, мудрий або нерозумний. І день за днем Він відзначає тих, хто робить мудрий вибір, як це робив Соломон.

Чи просимо ми довгого життя, прагнучи насамперед самозбереження? Чи просимо ми багатства, віддаючи найкраще зі свого часу й талантів на його накопичення? Чи просимо ми випробувань і перемог земного характеру над іншими? Якщо ми просимо будь-що з цього або все це, як, мабуть, роблять деякі, то ми не обираємо кращу частку, і Господь рано чи пізно сповістить, що наш вибір Йому не подобається. Чи щодня ми шукаємо в Господа і через Його Слово мудре серце, щоб пізнати Його волю й слухняно слідувати Його настановам? Якщо так, то ми вибираємо мудро, шанобливо: "Таємниця

Господня – з тими, що бояться Його, і заповіта Свого Він відкриває їм" (Гиж.).

Наше бажання пізнати таємницю Господа повинно бути двояким: (1) щоб ми могли виконувати обов'язки й служіння, до яких Він так милостиво нас покликав; (2) щоб ми були готові в Його провидінні благословити всіх, з ким Він нас зве, не тільки в цьому житті, але й у прийдешньому. Нашим бажанням, як і бажанням Соломона, має бути усвідомлення своєї малості, своєї негідності такої великої честі; усвідомлення того, що ми маємо божественну милість тільки завдяки нашому зв'язку з образним Давидом, Улюбленим, нашим Відкупителем. Ми згадуємо слова нашого Спасителя: "Коли... не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Небесне". Тут знову йдеться про простоту, смиренність і здатність до навчання, а не про малість зросту чи незрілість суджень. Думка про те, до чого ми покликані в Господньому провидінні, що має зв'язок з Його Царством, повинна спонукати нас бути дуже смиреними в теперішньому часі, вчитися всіх уроків, які наш Небесний Отець дасть тим, хто буде пов'язаний з Ним у Його Царстві, "покликаним Його постановою".

Весь Господній народ є вівцями. Усі вони перебувають під опікою Доброго Пастиря. Але серед овець Він призначив деяких, щоб вони до певної міри представляли Його, допомагали вівцям і направляли їх на правильні стежки. Вони можуть отримати особливе благословення від цього уроку, застосувавши ці поради в певній мірі до своїх теперішніх відносин з Божим народом. Жоден із старших Церкви Христа не повинен ніколи казати: "Мій народ!", "Моя черідка!", "Моя Церква!", "Моя громада!" Натомість він повинен з покорюю відчувати себе малою дитиною, яка потребує Божественної мудрості, щоб вести, направляти, годувати Господній народ, інтереси якого є такими великими, такими важливими, і який має відповідну потребу в допомозі на шляху до Царства.

Всім, хто так вирішив, чії серця твердо й непохитно звернені до цих принципів і бажань, Господь говорить про Своє схвалення і запевняє їх, що, задовольняючи бажання їхнього серця щодо мудрості та знання, Він з часом дасть їм ще більше мудрості, а також багатство, честь і довге життя – вічне життя. Якщо досі питання посвячення було лише сном, давайте прокинемося

до дійсності й дозволимо добрим обітницям Господа пробудити в нас не тільки, щоб хотіти та чинити за волею Отця, але й щоб плекати у словах і вчинках, у думках і прагненнях нашого

серця добрі наміри Його волі. Так роблячи, ми незабаром увійдемо до “радощів нашого Господа”.

R4290 (1908 p.)

НЕМОВЛЯ У СТО РОКІВ БУДЕ УРАЖЕНЕ СТРУМОМ ІСАЇ 65: 20

“Не буде там більше [смерті] немовлятка, що живе лише кілька днів, ані старця, який не сповнить свого віку. Бо наймолодший там помре столітком, а грішник, що матиме сто років, буде проклятий” (Хом.) – відтятий від життя. Ці слова здавна спантеличували дослідників Біблії. І вони досі спантеличують тих, хто не розуміє, що оскільки теперішній вік присвячений збиранню святого та вибраного класу, то прийдешній вік буде для благословення всього світу через вибрану Церкву. Людські умови, а також умови, що пануватимуть на фізичній землі під час царювання Месії, будуть дуже відрізнятися від нинішніх. Вірш, який ми розглядаємо, вказує на одну з особливостей нового віку – збільшення тривалості життя. Тоді кожен, хто буде дотримуватися законів Царства, зможе прожити щонайменше тисячу років. А якщо він витримає випробування Божественними вимогами, то може бути удостоєний вічного життя. З іншого боку, навмисно непокірні, яких постійно потрібно буде приборкувати й стримувати, будуть відтяти після закінчення столітнього випробувального терміну. Навіть тоді вони будуть лише дітьми порівняно з рештою людства.

Чи не так було за днів Адама, перш ніж гріх і розбещеність скоротили середню тривалість людського життя до нинішнього мінімуму? І чи варто дивуватися, що в майбутньому цей стан відновиться? Чи не повинні ми пам’ятати, що прийдешній вік названий “часом відновлення всього” (Дії 3: 19).

За днів батька Адама було звичним, що батько мав першу дитину у віці ста років і більше. Іншими словами, приблизно на столітньому рубежі дитинство закінчувалося і починався період зрілості. З ослабленням людського роду ми отримали багато досвіду, який втиснувся в кілька років; проте всі ми іноді усвідомлюємо, що якби ми дожили до ста літ, то весь минулий досвід був би лише школою підготовки до майбутніх століть зрілості.

Наміри доброзичливих людей застосувати ці пророцтва до нагороди Церкви на небесах не кладуть кінця плутанині. Ніщо в Писанні не дає підстав вважати, що там будуть духовні, небесні вівці та воли, вовки та леви, виноградники та будинки, насадження та будівництво. Ті, хто відкидає ясне біблійне вчення про месіанське правління праведності, взагалі не можуть зрозуміти Біблію. Жоден уривок Старого Завіту не говорить про небесні надії чи обітниці. Лише деякі з них взагалі вчать про небесні речі, і то опосередковано. Наприклад, у старозавітних образах одяг Первосвященника, славний і красивий, символізує, як ми віримо, небесну велич, почесні й славу Месії в період Його царювання.

Подібним чином, Божа обітниця, дана Авраамові, стверджує, що Його насіння, Його потомство, буде як зорі на небі і як пісок на березі моря. Ніщо в цьому твердженні не вчить конче про небесний стан або умови. Лише за допомогою Нового Завіту та роз’яснення Святого Письма ми можемо побачити, що виразно йдеться про два насіння Авраама, причому зорі опосередковано вказують на духовне насіння, а пісок на березі моря – на природне насіння Авраама, як сказано: “Отцем багатьох народів Я поставив тебе, перед Богом”. Отже, духовне насіння Авраама зараз розвивається. З його завершенням цей вік [OV128] закінчиться, і природне насіння Авраама повернеться до особливої милості і стане провідним народом світу під керівництвом і управлінням духовного й невидимого, але всемогутнього Царства Месії. Благословення через природний Ізраїль поступово поширяться на кожен народ, і відчиняться двері, через які всі народи зможуть увійти і стати частиною насіння Авраама, а отже, прийти до згоди з Царством Месії. Той, хто відмовиться від цього великого привілею та благословення Царства Месії, буде знищений з-поміж людей Другою Смертю. Отже, до кінця правління праведності Месії не тільки всі охочі та слухняні будуть підняті до

досконалості людської природи, але й усі вони, з кожного народу, стануть насінням Авраама. А земля, їхня вічна спадщина, буде врятована від прокляття й відтепер назавжди стане Божим Раєм – відновленим Едемом.

СТОЛІТНІ ДІТИ

Столітніх людей у наш час небагато, і вони аж ніяк не схожі на дітей. Зазвичай вони зморшкуваті та виснажені. Однак ми повинні пам'ятати, що в Біблії записано, що деякі з перших представників роду Адама прожили дев'ятсот років, або, точніше, їм знадобилося більше дев'ятисот років, щоб повністю підпасти під вирок, винесений грішникам. “Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили” (Рим. 5: 12). Поступово, а особливо після потопу, коли відбулася велика зміна в нашій космогонії, тривалість життя людини зменшилася, а психічні, моральні та фізичні недуги збільшилися. На підтвердження цього і, відповідно, всупереч теорії еволюції, ми бачимо, що древні люди були міцніші за нас як розумово, так і фізично, адже вони без шкоди для себе одружувалися з рідними та двоюрідними, тоді як сьогодні розумова слабкість людського роду така, що один зі ста п'ятдесяти дорослих перебуває в притулку для божевільних, а шлюби між братами й сестрами заборонені, і навіть шлюби між троюрідними братами й сестрами не схвалюються і вважаються відповідальними за посилення хвороб розуму.

Отже, ми бачимо, що наш текст, який описує Царство Месії, лише пояснює, що благословення реституції відновлять людство від наслідків гріхопадіння, так що воно буде таким, яким було за днів Адама, – що повна людська праведність, зрілість, буде досягнута через століття, і що людина, яка помре тоді, буде вмирати в дитинстві порівняно з рештою роду. Далі є запевнення, що ніхто не помре навіть у віці ста літ, за винятком злісних грішників, які, відмовившись підкоритися законам Царства Месії, будуть відтяти від життя як недостойні подальшої милості великого Відкупителя – Месії, – всі діяння Якого представлятимуть Божественну Справедливість, Мудрість, Любов і Силу.

РОКИ ЛЮДИНИ ЯК РОКИ ДЕРЕВА

Писання говорить нам, що в Царстві Месії дні людини будуть як дні дерева. Вважається,

що деякі дерева живуть щонайменше тисячу років. І таким є Боже передбачення для кожної людини, для кожного члена людської сім'ї після того, як Бог завершить справу цього Євангельського віку, – вибере духовне насіння Авраама, зображене священниками й левітами, “Церкву первороджених, на небі написаних”.

Царство Месії пануватиме на землі тисячу років, щоб благословити Адама і всіх його нащадків, щоб підняти їх з гріха, деградації та смерті. Ці впливи підняття почнуться одразу після великого часу утиску, яким буде запроваджене Царство. Суди Господа будуть по всій землі, і мешканці світу навчатимуться праведності. Ніхто більше не потребуватиме казати своєму ближньому чи братові: “Пізнайте Господа! Бо всі будуть знати Його, від малого їхнього й аж до великого їхнього”, бо “земля буде повна пізнання Господнього” (Іс. 11: 9).

Той, хто через послух законам Царства скористається з благословенних привілеїв реституції (Дії 3: 19-21), не тільки отримає допомогу в подоланні розумової, моральної та фізичної недосконалості, [OV129] крок за кроком наближаючись до досконалості, але й, доки він робитиме поступ, зможе жити до кінця цієї благословенної тисячі років. Якби ми ніколи не бачили дерев, якби наш власний досвід був пов'язаний з рослинами, які гинуть протягом року, нам було б важко повірити комусь, хто казав би, що він бачив дерева, вік яких сягає кількох століть. Таке твердження здалося б нам таким же нерозумним, як і те, що людство може жити тисячу років або вічно.

Хіба ми не бачили дітей, які виглядають старими і зморшкуватими, хоча вони ще тільки в підлітковому віці? І хіба ми не бачили інших бадьорих, свіжих і порівняно молодих у шістдесят і сімдесят років? Запевнімо себе, що кожна добра обітниця Святого Письма неодмінно виконається. Жодна йота чи титла Божественної обітниці не промине. Тоді неодмінно справдиться: коли Царство Месії повністю візьме під свій контроль земні справи, людина, яка помре у віці ста років, помре у віці немовляти, тому що, згідно з Божественним задумом, послух з її боку дозволить їй жити до самого кінця Тисячоліття.

ВСЯКА НЕПРАВДА – ГРІХ

У даний час Бог “не зважає” (WTV) на велику частину лиходійства, що у світі. Він не

втручається. Але, звичайно, кожна провина природно несе зі собою більший чи менший розбещуючий вплив на розум і тіло порушника. Совість – найніжніший і найважливіший елемент нашої людської природи. Хто її порушує, хто її ранив тією чи іншою мірою, той відповідно буде ущемлений у майбутньому, і йому буде важче поступово піднятися зі своєї деградації і слабкостей, навіть з усілякою поміччю, яка буде тоді доступна. Таким чином сповниться Писання: “Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!”. Коли все людство буде відкуплене, ніщо з минулого не буде закидатися нікому в книгах Божественної Справедливості. Великий “Первосвященник” Своїми кращими жертвами повністю задовольнить вимоги Справедливості, але слабкості, розумові, моральні та фізичні, які є наслідком більш-менш свідомого й навмисного гріха, все ще повинні враховуватись, і тому кожне пусте слово й кожна пуста думка, кожна пуста й порочна дія теперішнього часу, залишаючи свій відбиток на характері людей, передбачає відповідні труднощі з їхнього боку в той славний день, коли вони отримають свою нагоду.

Бог пропонує дати через правління Месії можливість людям-грішникам повернутися до згоди з Творцем. Але вони повинні показати своє прагнення до згоди з Ним, відгукнувшись на благословенні умови, які Він забезпечить через правління Месії. Кожне зусилля, спрямоване на праведність, отримає свою нагороду, як і було обіцяно. Тисяча років, призначена для цього Божественною Мудрістю, буде цілком достатньою. Земля та її мешканці будуть настільки досконалими, що ми не в змозі їх описати чи навіть повністю уявити, адже ми ніколи не знали ні безгрішного Едему, ні безгрішної людської істоти.

З нашого тексту випливає, що великий Месія протягом усього періоду Свого правління не буде зволікати з тими, хто не оцінить належним чином нагод, які відкриються перед ними, коли вони повністю зіткнуться з ними й чітко зрозуміють умови Божественної благодаті. Але сто років – це досить значний період випробування, і, безсумнівно, кожен розсудливий розум погодиться, що така довга затримка у виконанні повного

покарання за гріх, Другої Смерті, свідчитиме про крайню межу обґрунтованого милосердя.

ТРИУМФ ЦЕРКВИ КОРОТШИЙ

Церква, випробування якої триває в цьому Євангельському віці, отримує індивідуально набагато коротший випробувальний термін, ніж, як проголошує наш текст, буде надано людству в майбутньому. Очікується, що святий Божий народ повинен розвинути характер і утвердити себе перед Богом як “переможці” протягом дуже короткого відрізка життя. І це ще не все. Від них вимагається “ходити вірою, а не видінням”. Вони мають лише Слово Бога, яке свідчить про Його Справедливість, Любов та благодатні плани, тоді як у наступному віці світ матиме дійсність замість обітниць – ходитиме “видінням”.

“І з’явиться [OV130] слава Господня, і разом побачить її кожне тіло” (Іс. 40: 5). Світ під час правління Месії матиме привілей ходити дорогою святості, з якої буде зібрано все каміння спотикання. Натомість переможці класу Церкви повинні йти вузькою дорогою, крутою, неширокою, нерівною й обставленою пастками противника. “Відомі бо нам його задуми” (2 Кор. 2: 11).

Ми не повинні забувати, однак, що ці відмінності між Церквою і світом повністю компенсуються відмінностями у нагороді. Переможці з Церкви будуть нагороджені славою, честю, безсмертям, “Божественною природою” і стануть співспадкоємцями в Царстві як члени великого Месії. Світ не матиме такої зміни природи від людської до духовної, але земна природа буде відновлена, вдосконалена в них, якщо вони будуть слухняні, і вони зможуть насолоджуватися земним Едемом. Воістину Божі дороги рівні. “Боже Вседержителю, ... справедливий й правдивий дороги Твої, о Царю святих! Хто Тебе, Господи, не побоїться, та Ймення Твого не прославить? ... бо з’явилися суди Твої” (Об. 15: 4).

ОСТАННЄ ВИПРОБУВАННЯ ЛЮДСТВА

Випробування Церкви відбувається в теперішньому житті. І питання щодо кожного її члена, чи він заслуговує чи ні на вічне життя на духовному рівні на всі часи, вирішується при смерті. Не так з людством в цілому. Як ми щойно бачили, одні можуть прожити лише сотню років, а потім бути відтятими Другою Смертю,

визнаними негідними подальшої можливості. Інші, скориставшись привілеями і проявляючи слухняність законам Царства, можуть дожити до самого кінця тисячі років і бути визнані негідними вічного життя. Інші ж можуть настільки повно оцінити Божественну Мудрість, Справедливість, Любов і Силу і стати настільки слухняними їм, що Богу буде до вподоби дарувати їм вічне життя. Їхні дні – їхнє життя – будуть набагато довгими, ніж дні дерева.

Світ людей наприкінці правління праведності Месії знову досягне тієї досконалості, яку первісно мав батько Адам. Як і він, вони перебуватимуть в Едемі, який тоді стане всесвітнім. Ці досконалі людські істоти повинні будуть пройти випробування – продемонструвати, довести свою абсолютну вірність Богові та Його праведним законам, як Адам був випробуваний, проєкценований, перевірений в Едемі. Як Адамові було обіцяно вічне життя, якщо його випробування доведе його вірність своєму Творцеві, так і його відновлений рід матиме перед собою пропозицію вічного життя, якщо задовільно проявить свою слухняність.

Зовні, звичайно, весь світ буде слухняним протягом усієї тисячі років, тому що панування праведності буде настільки абсолютним, що кожний добрий учинок матиме нагороду, а кожний поганий – покарання. І з такою визначеністю і зі смертю грішника в сто років весь світ швидко прийде до стану повного послуху Божественним вимогам. Сказано: “Схилиться кожне коліно передо Мною [Месією], і визнає Бога кожен язик”. Мабуть, немає жодної причини, чому світ мав би мати подальші випробування на вірність. Але Бог шукає правди у нутрі, у серці, а також у зовнішньому житті. Коли Месія, досягнувши мети Свого правління праведності, передасть досконалий світ від Свого управління Милосердя в управління Справедливості Отця (1 Кор. 15: 25-28), останнє не дасть вічного життя удосконаленим людям, але піддасть їх випробуванню, яке повністю визначить їхню вірність чи невірність у серці. Ніхто, крім тих, хто витримає це велике випробування, не буде допущений до вічного життя. Усі інші помруть Другою Смертю.

САТАНА ЗВІЛЬНЕНИЙ З В'ЯЗНИЦІ

Нам не повідомляється про подробиці випробування, яке буде застосоване до людства.

Нам лише образно сказано, що сатана, гріх і все, що він уособлює, будуть звільнені на короткий час у кінці правління Месії (Об. 20: 7-10). Світ, повний досконалого людства (як пісок на морському березі), буде підданий випробуванню. Але скільки або яка частка з нього виявиться вірною, а яка – невірною, ми не знаємо.

Все, що ми знаємо на цю тему, і все, що нам необхідно знати, це те, що [OV131] суд буде ретельним і справедливим, і що всі визнані вірними матимуть вічне життя, а всі визнані невірними будуть зараховані до послідовників сатани і разом з ним знищені Другою Смертю. Випробування, яке застосує Бог, буде настільки допитливим, настільки ретельним, що, хоча Його створіння далі будуть вільними морально, Він може гарантувати, що відтепер “не буде вже смерті, ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося”.

Отже, Бог має славні перспективи для невибраних – перспективи, в яких Справедливість, Мудрість, Любов і Сила, повністю скоординовані, рясно виявляться, і всі племена землі отримають благословення. І якщо вдається оцінити ці великі благословення для невибраних, то наскільки більше ті, чиї очі й вуха відкриті, в змозі оцінити довжину і ширину, висоту і глибину Божої Любові та Його пропозицію слави, честі й безсмертя для Його вибраної Церкви? До всіх таких звертаємось з апостольським закликом: “Намагаймося учинити своє покликання та вибрання певними, так проходячи життєвий шлях, щоб стати гідними здобути вінець життя у співспадкоємстві з нашим Відкупителем, Месією, у Його славному Царстві”.

НАГОРОДА – ЖИТТЯ;

ПОКАРАННЯ – СМЕРТЬ

Жодного слова не сказано про те, що столітній грішник буде відправлений на вічні муки, так само як в Біблії немає жодного слова про те, що Адам або його діти були засуджені на вічні муки. Вирок, винесений Адамові, який його рід розділив по спадковості, був смертним вирок. Це справедливо, але жахливе покарання спричинило хаос у нашому роді – хвороби, горе, біль, вмирання, смерть.

Боже милосердя забезпечило відкуплення Адама та його роду через Його Сина, Який помер, Справедливий за несправедливих. Смерть Ісуса – це ціна, яка врешті-решт забезпечить

звільнення Адама і всіх його нащадків від смертного вироку й дасть їм привілеї воскресіння, надані правлінням Царства Месії.

Але кожен, хто був просвічений і приведений до ясного пізнання Бога й можливостей, наданих для його спасіння від гріха й смерті, несе більшу відповідальність за те, як він приймає або відкидає “дар Божий, вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім”. Як свідомий, обізнаний грішник у Церкві тепер є засуджений на Другу Смерть (Євр. 6: 6; 10: 28-31), так само, як говорить наш текст, буде з масами людства впродовж Тисячолітнього віку. Якщо вони свідомо відкинуть поєднання з Богом, то помруть Другою Смертю. Бог передбачив відкуплення й повернення з першої смерті, але запевняє нас, що Друга Смерть буде вічною.

Миттєва смерть від ураження струмом буде методом страти таких злісних грішників протягом Тисячоліття, а не повішення чи обезглавлення. Так було в давнину, коли два сини Аарона, порушивши свою спорідненість з Богом і не послушавшись Його, були вражені на смерть. Їх вразив Господній вогонь – удар струмом. Ми можемо бути певні, що немає потреби завдавати таким тортур. Вони втратять все, але не будуть катовані. Іноді Господь застосовує покарання, шмагання, але завжди з метою виправлення. “Він карає... кожного сина, якого приймає”. Він не карає нікого іншого – нікого, для кого надія бути покараним не принесе жодного благословення. Таких Він знищить Другою Смертю.

OV127

“ПІСНІ ВНОЧІ”

Псалом 85

*“Велике вчинив Господь з нами,
були радісні ми!”
(Псалом 126: 3).*

Ми все ще перебуваємо серед ночі плачу. Хвороби, смуток, зітхання й смерть тривають і триватимуть доти, доки не засяє славний ранок Царства Месії. Які ми раді дізнатися, що тоді на землю прийдуть славні зміни. Пророк Давид висловлює цю думку, кажучи “Буває увечорі плач, а радість на ранок!” (Пс. 30: 5). Св. Павло висловлював ті ж самі почуття, коли говорив: “Бо знаємо, що все створіння разом зідхає й разом мучиться аж досі” й “очікує з’явлення синів Божих” (Рим. 8: 22). Сини Божі у славі разом зі своїм Господом становитимуть Царство Еммануїла, а в даний час ці Сини Божі порівняно мало відомі або визнані серед людей; часто їх вважають “народом особливим” (Гиж.) через їхню ревність до праведності та правди, а також до Бога. “Улюблені! Ми тепер діти Божі; але ще не відкрилося, якими будемо. Знаємо лише, що коли відкриється, будемо схожі на Нього, тому що побачимо Його, який Він є” (Гиж.), розділимо Його славу, честь та безсмертя, і разом з Ним роздамо Божественні благословення всім племенам землі.

ПІСНЯ ВИЗВОЛЕННЯ

Наша лекція, 85-й Псалом, могла би мати кілька застосувань. Перше стосується визволення

Ізраїлю з вавилонського полону, коли Кір дозволив усім бажаючим повернутися до Палестини. Близько п’ятдесяти трьох тисяч – невелика кількість – скористалися цим привілеєм і його підтримкою. Народ радів такому прояву відвернення Божественної немилості й повернення до Божої милості та благословення. Про прощення їхніх провин як народу, власне, і свідчив цей привілей повернення до Божої милості.

Вторинне застосування Пісні ще попереду. Протягом останніх вісімнадцяти століть Ізраїль перебував у ще більшій неволі в християнстві. Проте він має обітницю могутнього визволення. Кір, який дарував їм свободу повернутися з буквального Вавилону, був прообразом великого Месії, який ось-ось дасть повну свободу древньому Божому народу повернутися до Божої милості – до Палестини. Гріхи Ізраїлю ще не забрані, так само як і гріхи світу. Щоправда, великий Відкупитель помер за гріх, і Він є приятелем грішника, але поки що Він з’явився в присутності Бога тільки для нас – Церкву, не за світ. Зараз Він є лише Заступником Церкви. Він не заступається ні за кого, окрім тих, хто приходять до Бога і віддає Йому своє серце й життя; а це лише святі, які люблять праведність і ненавидять беззаконня. Світ поневолений Гріхом і Смертю, двома монархами-близнюками, які зараз панують і змушують людство стогнати. Ми народилися в цьому поневоленому стані,

як говорить Святе Письмо: [OV177] “Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя”. Наш рід, стогнучи від успадкованих слабкостей і недосконалостей – розумових, моральних і фізичних, – прагне обіцяного визволення від рабства гріха й смерті. Більшість людства, безсумнівно, відчуває всю біль свого рабства й буде рада стати вільною.

ВИЗВОЛЕННЯ ВЖЕ БЛИЗЬКО

Великим Визволителем є позаобразний Кір. Незабаром Він виступить переможно і встановить Своє Царство під усім небом. Незабаром клас Церкви – святі, “вибрані” – буде прославлений, і тоді настане час для благословення невібраних – для їхньої реституції до людської досконалості та всесвітнього Раю, який запровадить влада й Царство Месії. “Бо належить Йому царювати, аж доки Він не покладе всіх Своїх ворогів під ногами Своїми. Як ворог останній смерть знищиться”. Більше не буде шеолу, гадес, гробу; смерть буде знищена шляхом воскресіння з неї мертвих – “кожного у своєму порядку”.

Багато з Господнього народу, які можуть бачити деякі благословення другого приходу і певною мірою оцінювати факт, що Господь приходить знову, щоб обдарувати великими благословеннями, забезпеченими Його смертю, не бачать згаданого іншого твердження, а саме, що ті, хто в гробах, зацікавлені у славному правлінні Месії так само, як і ті, хто в той час менше перебуватиме в рабстві тління – смерті. Та оскільки Ісус помер за всіх, то всі вони повинні мати благословення й можливості, які Він купив Своєю дорогоцінною кров’ю. Отже, ми повинні очікувати благословення в Тисячолітньому віці як для тих, хто в гробі, так і для тих, хто не перебуває в ньому; і цьому ми знайдемо численні докази, коли будемо заглиблюватися в Господнє свідчення на дану тему. Саме завдяки Божому плану їхнього визволення ті, що в гробах, названі “в’язнями надії”.

Переважає думка, що смерть закінчує усяке випробування; але немає жодного місця в Писанні, яке б так навчало. Бог не має наміру спасати людей на основі незнання, але “хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди” (1 Тим. 2: 4). Оскільки маси людства померли в невігластві, а “в шеолі [немає]... ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрості” (Екл. 9: 10), то Бог приготував пробудження мертвих, щоб вони пізнали, повірили і спаслися. Звідси

Його план: “Як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть”.

ТАЄМНИЦЯ РАДОСТІ

У той час, як усе створіння стогне під тягарем гріха і смутку, святі можуть співати й радіти навіть посеред усіх життєвих прикрощів, навіть хоча вони розділяють наслідки гріха так само, або навіть більше, ніж інші. Таємниця їхньої радості подвійна: (1) вони примирилися з Богом; (2) вони підкорили свою волю Його волі. Вони здобули це нове споріднення шляхом віри у Відкупителя – віри в Його Кров Відкуплення. Вони увійшли “тісними ворітьми” і “вужькою дорогою” посвячення Богові, підкоривши власну волю і постановивши на основі Угоди виконувати Божественну волю в міру своїх можливостей. Це підкорення волі Богові та усвідомлення того, що всі справи їхнього життя перебувають у Божому віданні та під Його наглядом, дають серцю спокій. У цьому підкореному стані вони знаходять мир і спокій, яких ніколи не знали, коли прагнули задовольнити власну волю та ігнорували право свого Творця на пошану їхніх сердець і послух їхнього життя.

ВІРУЮЧІ БАЧАТЬ В УЯВІ МАЙБУТНЄ

Так само вони мають радість і мир, і пісні подяки Богові, бо Він дарує їм знання Своїх Божественних цілей і показує “майбутнє”. Вони дивляться за межі випробувань і скорбот теперішнього часу – бачать славу, яка прийде після теперішнього часу страждань. Вони бачать, що Церква, [OV178] святі всіх конфесій і всіх національностей, є майбутніми спадкоємцями Бога – спадкоємцями слави, честі та безсмертя; і що вони приєднаються до Відкупителя в Його славному Царстві. Це підбадьорює і стимулює їх. Вони також бачать обриси Божественного Плану благословення всіх поколінь землі. Коли вони таким чином усвідомлюють, що Бог зацікавлений їхніми близькими, які не є святими, і зацікавлений усією людською сім’єю, серед якої дуже мало святих, це дає їм привід для радості. Коли вони усвідомлюють, що Бог влаштував так, що через Христа і прославлену Церкву будуть благословенні всі племена землі, це робить їх радісними “у домі їхньої мандрівки” – в очікуванні своєї переміни від людської до Божественної природи. Бачачи те, що Бог приготував для світу людства, вони задоволені й радіють, що Божа воля виконається в них самих і на всій землі.

УРОК ТВЕРЕЗОСТІ ХРИСТИЯНСТВА ІСАЇ 28: 1-13

*“Але вмертвляю й неволю я тіло своє”
(1 Коринтян 9: 27).*

Наша лекція стосується природного Ізраїлю й того, як він сп’янів від гордості та добробуту і через це отримав попередження про майбутнє падіння. Тільки ті, хто визнає існування духовного, позаобразного Ізраїлю, здатні оцінити численні обітниця Старого Завіту. Апостол Петро каже, “що вони не для себе самих, а для вас служили тим, що тепер звіщено вам” (1 Петр. 1: 12). Тому той, хто просто читає пророцтва Старого Завіту про тодішні й майбутні події та умови, не отримує справжнього наставлення і благословення, призначених Господом.

Застосовуючи цю лекцію до духовного Ізраїлю, так званого християнського світу, ми знаходимо подібні висловлювання про п’янство, які мають на увазі сп’яніння облудами, фальшивими доктринами й теоріями. Ми читаємо, що жінка, одягнена в кармазин, тримала в руці п’янку чашу, якою “напоїла всі народи” (Об. 17: 2; 18: 3). Це образне вживання слова “п’яниця” більш помітне в Ісаї 51: 17; 63: 6; Єр. 46: 10 і 51: 57. Блювота, згадана тут, також є образною, як ми це побачимо. Ми не заперечуємо, що в давні часи нетверезість була поширеним явищем і що вона поширена у християнстві тепер. Ми лише вказуємо на те, що Господь згадує не стільки буквальних п’яниць, скільки тих, хто в наш час перебуває в стані розумового та морального сп’яніння.

Як добробут призвів до сп’яніння гордістю, так і добробут християнства протягом минулого століття призвів до великої хвалькуватості, гордості та самовпевненості. Одна конфесія хвалиться тим, що вона будує нову молитовню для кожного дня в році. Інші хваляться сумами, які вони витрачають на різні місії, і всі разом вони вітають себе тим, що наворачтають світ до Христа. Та вони, здається, мало усвідомлюють, що якби всі язичники навернулися до того ж стану, який панує в християнстві, то це означало б, що їх потрібно наворачтати знову й знову. Гірше того, це означало б, що ще більший відсоток людей, ніж зараз, потрапляв би до в’язниць і психіатричних лікарень. Вони, здається, не

усвідомлюють, що за їхніми власними статистичними даними кількість язичників удвічі більша, ніж століття тому.

**“ПОПАДАЛИ НАВЗНАК, ЗЛАМАНІ,
ВПАЛИ ДО ПАСТКИ”**

Ці слова з останнього вірша нашої лекції нагадують нам подібні слова з Псалмів, коли їх застосувати до спотикання й втрати Божої милості природним Ізраїлем, відколи той відкинув Христа у першому приході (Рим. 11: 9; Пс. 69: 22). Наша лекція стосується падіння Вавилону (християнства) тепер, у кінці цього віку, у часі другого приходу нашого Господа.

З цього погляду ми розглядаємо Боже пророцтво про загибель Великого Вавилону, матері блудниць, і її дочок, різних вавилонських систем, які виникли з неї. У віршах 3 і 4 сказано, що корона гордості швидко зів’яне, а краса цієї великої системи, яку людська винахідливість побудувала й назвала християнством, буде подібна до в’янучої квітки і, мов ранній плід, швидко зникне. Але “того дня Господь сил стане пишним вінцем та діадемою окраси для останку Свого народу” (Хом.). Земна краса сучасних церковних систем зникне, однак для останку вірних Господь стане ще славнішим, бо в цей день останок, “Мала Черідка”, особливо благословенна Господом, зможе побачити широту, висоту і глибину Божої любові, яка перевершує всяке розуміння. Більше того, цей клас матиме дух розсудливості, справедливості й рівноваги розуму щодо дивовижних подій, які відбуваються, тому не буде захоплений зненацька у День Господа, який прийде як злодій і пастка на більшість, на світ в цілому. Крім того, Господь у цей день для цього класу [R4288] буде силою й потугою, що дозволить їм “відбити супротивника від брами” (вірш 6, Гиж.). І хоча зовні можуть бути конфлікти, внутрішньо вони матимуть мир.

**“У ПОСТАНОВАХ СВОЇХ
СПОТИКАЮТЬСЯ”**

Повертаючись до номінальної системи, яка має впасти, пророк звертає увагу на те, що священники й пророки Церкви потрапили в облуду через сп’яніння від фальшивої доктрини. Через

це “блудять вони у видіннях, у постановах своїх спотикаються”. Вони спотикаються не ногами, а розумом. Буквальна гульня, безсумнівно, завдала б їм набагато меншої шкоди, ніж розумове сп’яніння, під впливом якого вони знаходяться, тому що від першого набагато легше втекти, ніж від останнього. Сп’яніння від чаші, якою були напоєні всі народи, впливає на різних людей. Напоєні нею думають, що вони ось-ось повернуть світ, замість того, щоб пам’ятати, що Відкупитель, а також апостоли, сказали, що наш Господь прийде у Своему другому приході і прийме Свою Наречену до Себе, встановить Своє Царство і потім підкорить світ (1 Кор. 15: 23-25). Їхнє сп’яніння від облуди веде їх до страху, що Всевишній призначив, що весь світ, крім “Малої Черідки”, вибраних, приречений на чистилище або вічні муки. Ті, хто протверезів від цієї фальшивої доктрини, схильні до сп’яніння духом світу і змішаними напоями Еволюції, Вищої Критики, Агностицизму, Християнської Науки, Нової Теології тощо, і це останнє сп’яніння набагато гірше за перше. Усіляке таке сп’яніння облудами спотворює судження й заважає правильному баченню божественного Слова й простоти Євангелія, якого святий Павло не соромився.

“СТОЛИ СКРІЗЬ ПОВНІ БЛЮВОТИННЯ” (Хом.)

Не можна припустити, що всі столи народу Ізраїлю були буквально повні блювотиння, і не було жодного чистого місця. Малися на увазі не буквальні столи. У Римлян 11: 9 апостол, говорячи про ізраїльтян, сказав: “Нехай станеться стіл їхній за сітку й за пастку, і на спокусу, та їм на заплачу”. Ізраїльтяни мали лише один стіл, стіл божественної правди, який Бог наклав для них і на який щедро поставив Свої милостиві обітниці з Закону та пророцтв. Ізраїльтяни спотикалися об ці обітниці і ставали гордими та марнославними, уявляючи, що Божа ласка не омине їх, і таким чином вони спотикалися як народ і залишили шлях для нас, язичників, щоб ми наблизилися до Бога, щоб ми мали доступ до духовного столу, накритого “цінними та великими обітницями” Божої благодаті та Правди.

Наша лекція стосується столів, тоді як Ізраїль мав лише один стіл. Сьогодні християнство розділене на різні секти й групи, і кожна з них має своє середовище, яке називає Господнім столом. Кожна стверджує, що її доктринальний

стіл божественно забезпечений. Досліджуючи ці столи-віровчення, ці сповідання віри, ми бачимо, що вони дійсно представляють своїм прихильникам певні біблійні істини, які, на жаль, настільки змішані й поєднані з людськими традиціями середньовіччя, що стали шкідливими, а від деяких з них навіть нудотно! Жоден з них не представлений у привабливій, апетитній формі. Те, що є правдою про одного, є правдою про всіх, – з невеликими змінами. Наші пресвітеріанські друзі на своєму столі виставляють особливі страви, такі як “Суверенна Благодать”, “Божественне Передбачення”, “Призначення”, “Вибір” і “Відкинення”. У всіх них міститься елемент істини, але, на жаль, у тому стані, в якому вони були приготовані в середньовіччі, вони настільки змішані з закваскою жінки, що тепер повністю ферментували і стали шкідливими!

Методистський стіл дещо інший. Він не містить особливих страв, які полюбляють кальвіністи, натомість має страви під назвами “Вільна Благодать”, “Божа Любов”, “Шанс для всіх” тощо. Та коли ми приглядаємось до цих страв, наше розчарування неможливо виразити словами. Страва “Вільна Благодать” просто означає, що Бог не має ні волі, ні сили у справі спасіння людства і, роблячи все можливе, врятує лише зменьку святих, тоді як більша частина людства буде вічно втрачена. Страва під назвою “Божа Любов”, після ретельного вивчення, виявляється лише заявою про готовність Бога проявити любов до Своїх святих і “Малої Черідки”, але для більшості людства Він приготував вічні муки як вираз любові до Своїх ворогів, що суперечить Його настановам Своїм святим, що вони повинні любити своїх ворогів і робити їм добро!

Глянувши на третю страву, щоб побачити, який шанс надається всім, ми бачимо, що, позбавлена відмовок, вона насправді означає не шанс, а неминучість вічного осуду та тортур для кожного члена людства, крім небагатьох, які в цьому житті чують про “єдине Ім’я”, приймають пропозицію Євангелія і беруть свій хрест, щоб іти за Христом.

Римо-католики та греко-католики теж мають свої столи, і, на відміну від попередніх, ці столи, мабуть, не такі вже й погані. Їхньою головною стравою є “Чистилище” і його викупна ознака, якою вони пишаються, – що смаження, варіння й тушкування не будуть нескінченними, але,

завдяки літургіям, індульгенціям, папським ювілеям тощо сотні й тисячі років, які людство має провести в цьому жахливому місці, можуть бути дещо скорочені.

Наші баптистські друзі мають на своїх столах ті самі страви, що й пресвітеріани та конгрегаціоналісти – “Вибрання”, “Призначення” тощо з вічними муками для невибраних, – але вони мають одну велику головну страву, на яку вони звертають особливу увагу і яку доводять до нашого відома. Вона має назву “Занурення у воду”. Однак замість того, щоб розширити коло вибраних, ця страва серйозно його звужує, стверджуючи, що хоча вибрані будуть спасенні, а всі невибрані – втрачені, існує додатковий тест, згідно з яким всі вибрані повинні бути занурені у воду, щоб поповнити ряди Церкви Христа, яка, на їхню думку, є єдиною, хто спасеться.

БІЛЬШЕ НЕ ПИШАЮТЬСЯ СВОЇМИ СТОЛАМИ

Були часи, коли кожна конфесія пишалася своїм столом і публічно рекламувала свої різноманітні страви та християнську силу й підбадьорення, які можна було отримати від них; однак ті часи минули. Вони більше не хваляться своїми доктринальними стравами. Вони соромляться своїх видінь і пророцтв – того, що колись вважали чудовим і таким проголошували. Тепер, замість того, щоб хвалитися ними, вони намагаються їх приховати. Їхня нудота від власних доктринальних критеріїв яскраво зображена Господом у словах Пророка, коли він каже, що “столи скрізь повні блювотиння й посліду: нема чистого місця” (вірш 8, Хом.).

Який жаль, який жаль! Редактор і, можливо, більшість читачів цього журналу колись сиділи за цими столами. Але, дяка Богу, ясніше світло на Його Слово привело нас до того, що ми відкинули і вивергнули ці жорстокі перекручення божественного характеру та плану, які колись нас п’янили! Наші дорогі друзі з пресвітеріанської конфесії відчували таку огиду до Вестмінстерського Визнання, що накинули на нього нове сукно і прийняли дуже коротке й безбарвне віросповідання для публічного представлення. Однак вони зробили помилку, дозволивши бруду старого столу залишитися. Вони повинні були позбутися всього й шукати Господа та Його Слова для кращої духовної їжі, яку Він так охоче дає. Дяка Богу, що деякі з нас усвідомили готовність Господа накрити

для нас свіжий стіл безпосередньо з Його Слова, наповнений справжніми обітницями Писань, надзвичайно великими й дорогоцінними! Як же радіють наші душі, і як ми бажаємо завжди залишатися за цим столом, ласуючи “новим і старим”! Ми бачимо, як для нас збулася обітниця нашого Господа, що під час Його другого приходу, якщо ми почуємо стукіт Його присутності й відкриємо свої серця вірою, щоб прийняти Його, Він увійде й посадить нас за стіл, щоб прийти й послужити нам “новим і старим”! Який багатий, благословенний бенкет ми мали! Єдине, що викликає в нас сум, здається, є те, що наші дорогі друзі далі тримаються столів і конфесійних назв, які вони відкидають у душі, і відмовляються йти з нами й мати участь у Господніх щедротях, “які задовольняють наше прагнення, як ніщо інше”.

“КОГО ВІН ХОЧЕ ВЧИТИ ЗНАННЯ?”

Справа в тому, що християнство збилося зі шляху і спотикається, оскільки сп’яніло від неправди, і доречним є запитання: як Господь може виправити його і навчити його знання? – замінити неуцтво й заботони на знання. У Євангелії Христа Він дав нам найбільш славне послання, “велику радість, котра буде всім людям” (Гиж.). Але кому Він дасть це зрозуміти? – ось запитання пророка. Відповідь така: “Відставленим від молока чи від перс повідлучуваним” – тим, які вже не є немовлятами в Христі, а готові харчуватися твердою їжею божественного Слова.

На жаль, багато з них, прокинувшись від сп’яніння неправдою, схильні спотикатися, потрапляючи в агностицизм у різних його формах. Вони не бажають шукати послання Господа так, як Він бажав його дати – “Трохи тут, трохи там”. Вони хочуть відкрити Біблію й прочитати з неї, прямо й чітко, те, що буде гармонійним і розумним. Але Божий шлях не такий. Вони повинні прийняти Правду так, як Він її дає: “Трохи тут, трохи там”. Вони повинні бути готові прийняти послання Правди й Благодаті (адже воно Господнє) з інших вуст, ніж вуста їхньої власної конфесії, і з тих джерел, звідки вони не очікували його отримати. Той, хто справді голодний Правди й щирий, повинен бути таким чином виділений і відокремлений від інших. Такою є Божа воля, адже Він шукає тих, хто не йде за людськими традиціями, а слухає і йде за голосом правдивого Пастиря. [R4289]

ВОНИ НЕ ХОТІЛИ СЛУХАТИ

Боже послання до Його народу призначене для тих, хто має “вуха, щоб слухати”, а не для інших. До вух, що чують, Він каже: “Слідуйте за Моїм голосом, хто б його не проголошував і чийми б устами він не лунав, вивчайте Мою Правду і черпайте з неї духовну силу” – “заповідь на заповідь, заповідь на заповідь, правило на правило, правило на правило, трохи тут, трохи там”, і це дасть вам відпочинок, мир та задоволення. Це той відпочинок, який Він дарує втомленим, і це те відсвіження, яке Він приготував для справжніх овечок. Інші не будуть слухати. Дух світу і його різноманітні п’янки зваби манять їх і тримають. Тому останнє послання Господа до них таке: через відкидання ними Правди в тій формі, в якій Він її представив, вони “попадають навзник, будуть зламані й впадуть до пастки й зловляться”. Але “Мала Черідка”, яка приймає божественні умови, отримує багаті благословення. Вона – Його коштовності, які Учитель зараз полірує і незабаром переведе у славу Першим Воскресінням, щоб вони стали співспадкоємцями в славному Тисячолітньому Царстві й у кінцевому підсумку врятували весь світ людства, який прагне божественної милості, щоб звільнитися від сліпоти, сп’яніння й облуд нашого противника, диявола.

“ВМЕРТВЛЯЮ... Я ТІЛО СВОЄ”

Наш заголовний текст сам по собі є великою лекцією. Він звертає нашу увагу на факт, що,

подібно до апостола, ми повинні вважати себе Новими Створіннями в Христі Ісусі, для яких “стародавнє минуло, ото сталося нове”. Тому Нове Створіння повинно постійно стежити за старою природою, її бажаннями й почуттями, повинно постійно тримати їх під контролем, підкоряти новій природі (тоді як вищий закон повинен поступово привести її до повного підкорення), далі сподіваючись і молячись про славне завершення Першого Воскресіння, коли Нове Створіння, новий розум, воля, одягнеться в духовне тіло. Таке вмертвляння тіла включатиме мудрість і контроль щодо того, що ми їмо, що ми п’ємо і в що ми одягаємось, а також щодо кожного нашого вчинку, слова й думки.

Ті, хто вибрав сьогоднішню лекцію, тому що вона сприятиме справі повної тверезості, безсумнівно мали чудові наміри... Очевидно, що весь Господній святий народ повинен відчувати глибоке, повне співчуття, зацікавлення кожним кроком у напрямку стримування великого дракона-алкоголю, який вже завдав стільки шкоди і який, як можемо очікувати, буде повністю підконтрольний лише тоді, коли Царство Месії проявить свою силу й сатана буде зв’язаний. Тож, хоча ми не можемо відволікатись від ще важливішого послання про Царство, ми, безумовно, можемо висловити свою симпатію до всіх, хто виступає проти цього дракона і знаходиться на боці Господа та загальної праведності.

R4287 (1908 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.